

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

MISS BRAND

N° 2752

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

MISS BRAND

HOOFDSTUK I

PERSCOMMENTAREN

Nog zelden hadden de New Yorkse dagbladen zoveel stof gehad als in die eerste lentedagen, toen de bende van het « Kwade Oog » voor de derde keer van zich deed spreken, op een manier, die sterke herinneringen opriep aan de opzienbarende gebeurtenissen, die zich een paar jaren tevoren hadden afgespeeld.

Zelfs de ophanden zijnde internationale conferenties van de Navo en de Seato, de revolutie in een Zuid-Amerikaanse Staat, ja zelfs het overlijden van

de beroemde baseball-speler Babe Ruth moesten tijdelijk achtergesteld in belangrijkheid bij het bericht betreffende het eerste treffen tussen enige leden van de genoemde bende en een geheimzinnig persoon. Er werd nog geen naam genoemd, maar de tekenen waren zo overduidelijk, dat hier een Engelsman de hand in had : John Raffles, de Londense Gentleman-Inbreker.

Er werd nog een tweede naam genoemd. En dat was de naam David Yerkes, de olie-magnaat, enige tientallen

malen miljonair, en die beschouwd werd als een steunpilaar van de petroleummarkt. En het was zeer terecht, dat die naam herhaaldelijk genoemd werd, want David Yerkes had een grote rol gespeeld in deze eerste schermutzing tussen de politie-autoriteiten en John Raffles enerzijds, en de leden van de gevaarlijke misdadigersbende aan de andere kant.

Sommige bladen gaven een zeer uitvoerig relaas van deze gebeurtenis en daaruit bleek het volgende :

Na een rust van enige jaren was de bende van het « Kwade Oog » blijkbaar opnieuw tot leven gekomen. En hiermee was een der allergevaarlijkste misdadigersbenden van de hele wereld herleefd. Plotseling, zonder dat iemand het vermoedde, hadden verschillende rijke inwoners van New York brieven gekregen, waarin zij werden aangemaand, een groot bedrag aan geld te deponeren op een bepaalde plaats en waarin hen werd meegedeeld, dat hun in geval van weigering de dood wachtte. Enigen hadden inderdaad geweigerd en men vond hun lijken de daarop volgende dag, met een kogel in het hoofd, met verbijzelde ledematen, of drijvende in het snel stromende water van de Hudson.

Angstig vroegen de New Yorkers zich al af, of er opnieuw een tijdperk van verschrikking, van moord en doodslag was begonnen.

Ook David Yerkes was een van de gevaarschuwden geweest. Maar hij was een stijfhoofdige man, David Yerkes, en al was hij ook, zoals gezegd, enige tientallen malen miljonair, hij had er niet aan gedacht, de honderd duizend dollar te gaan brengen naar de plek, die men had opgegeven in de dreigbrief, die ondertekend was met een wijd opengesperd, boosaardig oog, met een dreigende, en wreedaardige uitdrukking.

Maar bij die weigering alleen was het niet gebleven. Yerkes had op zekere dag bezoek ontvangen van een hem onbekend heer, die hem het verrassende aanbod had gedaan, hem te helpen in zijn strijd tegen de bandieten. Die man had zich ontpopt als John Raffles. Pas veel later zou Yerkes begrijpen, hoe de po-

litie dit had kunnen weten en hoe het bij de verschillende dagbladredacties bekend was geworden, want hij zelf had er zorgvuldig over gezwegen.

Raffles had hem dus zijn medewerking aangeboden en Yerkes had die hulp aanvaard, ofschoon Raffles hem tevoren had aangekondigd, dat hij zichzelf naderhand voor die hulp stevig schadeloos zou stellen en de brandkast van de petroleumkoning aan een grondig onderzoek zou onderwerpen, zodra de zaak van het « Kwade Oog » was afgehandeld. Maar ondanks die bedreiging had Yerkes de hulp aangenomen van de man, die al bij twee voorafgaande gelegenheden de gevaarlijke bende met groot succes bestreden had en de twee mannen waren bijna als vrienden uit elkaar gegaan.

Schijnbaar had Yerkes zijn weigering om te betalen terug genomen, na de ontvangst van een tweede brief, waaruit maar al te duidelijk bleek, dat de bandieten er dadelijk de lucht van hadden gekregen, dat hun slachtoffer hulp gekregen had. Hij was inderdaad naar de eenzame boerderij gegaan, omstreeks een uur rijden buiten New York-city, op Long Island, gewapend met een dikke portefeuille, die letterlijk bol stond van het bankpapier en het goudgeld. Tenminste zo leek het, want toen de schurken, die Yerkes hadden ontvangen, de portefeuille openden, bleek deze geen bankpapier te bevatten, maar daarentegen wel een met een sterk bedwelmend gas gevulde varkensblaas, die bij het openen van de portefeuille scheurde en waarvan de inhoud zich verspreidde door het vertrek, zodat drie van de vier daar aanwezige bandieten direkt bewusteloos raakten. De vierde echter wist naar de vlissing te ontkomen en door middel van een zender om hulp voor zijn makers te seinen, die met acht man kwamen aanzetten in een grote stationcar en zich na een verwoede strijd meester maakten van Yerkes.

Deze was echter op zijn beurt weer ontzet door twee mannen, wier identiteit onmogelijk had kunnen worden vastgesteld, maar die zoals naderhand bleek, helpers van John Raffles waren, want

Yerkes en de Grote Onbekende bleken op dat ogenblik een en dezelfde persoon te zijn. Met weergalozе stoutmoedigheid had Raffles zich, na het uiterlijk van de petroleumkoning op bedrieglijke manier te hebben nagebootst, in de eenzame boerderij gewaagd en daar de eerste strijd tegen de bende van « Het Kwade Oog » begonnen. En nu was dit het resultaat van die eerste worsteling.

De telefonisch opgeroepen politie vond in de hoeve, waar Yerkes zijn honderdduizend dollar had moeten brengen, enige doden en een zwaar gewonde bandiet, beiden lang gezochte revolverhelden, vervolgens nog twee kerels die er ook lelijk aan toe waren en tenslotte nog acht mannen, allemaal stevig gebouwd en waarvan er drie bewusteloos waren, als gevolg van het inademen van bedwelmend gas.

Raffles kon dus terecht trots zijn op zijn eerste jachtbuit; niet minder dan twaalf mannen, allen leden van de bende, waren met één enkele slag buiten gevecht gesteld, want enkele weken later werden er twee ter dood, drie anderen tot levenslange gevangenisstraf en de rest tot dwangarbeid van zes tot twaalf jaren veroordeeld.

En toch begreep iedereen in New York, dat hiermee de zaak niet was afgelopen. Dat de bende was uitgeroeid door de nederlaag van deze twaalf mannen was natuurlijk niet aan te nemen.

Trouwens, het « Kwade Oog » zorgde zelf wel, dat deze misvatting gauw werd achterhaald, want nog dezelfde dag ontving David Yerkes een derde dreigbrief, waarin hem niets meer of minder werd aangekondigd dan dat men binnen een week met hem zou hebben afgerekend, wegens het verraad, dat hij had durven plegen. En de volgende dag, alsof er niets gebeurd was, ontvingen verscheidene schatrijke inwoners van de stad de bekende uitnodigingen om een hoog bedrag op een aangeduide plek te brengen.

Niet ten onrechte trokken de bladen hieruit de conclusie dat de bende « Het Kwade Oog » wel erg sterk moest staan, nu het verlies van twaalf mannen haar niet essentieel scheen te treffen.

Met angst vroegen de rijke inwoners

al af, of de tijd zou terugkeren, toen men zijn eigen personeel niet kon vertrouwen en steeds gevaar liep, dat er onder dat personeel een spion van de benden zou schuilen.

De meeste bladen drongen in krachtige bewoordingen aan op een energieke bestrijding van de bende en de politie wilde ook niets liever, maar zij zelf was er maar al te sterk van overtuigd van de talloze moeilijkheden, waarmee zij te kampen zou krijgen. Hoe kon men met succes strijden tegen een bende, die werd aangevoerd door een geheimzinnig personage, buitengewoon schrander, uiterst stoutmoedig, absoluut gewetenloos en die beschikte over alle hulpmiddelen, snelle auto's en motorboten, vliegma-chines, draadloze zenders en meer van dat spul.

Intussen was de situatie van Yerkes verre van benijdenswaardig, maar toch bleef hij koppig weigeren, al was het maar één dollarcent tegen zijn eigen wil te betalen. De eerste slag was voor hem geweest en hij hoopte het spel te kunnen uitspelen en alle slagen te winnen.

Zo stond de vlag ervoor, toen er omstreeks half acht in de avond van de dag, die op het gevecht in de eenzame boerderij bij New Rochelle was gevolgd, een auto stopte voor het prachtige huis van Yerkes aan de Fifth Avenue, waaruit twee heren stapten, een in de uniform van inspecteur van politie, de andere een gewoon agent. Zij belden aan en de deur werd geopend door de huisknecht, een oude man, die vroeg wat zij wensten.

— Is mijnheer Yerkes te spreken?

vraagde de inspecteur.

— Mijnheer staat pas van tafel op; ik weet het niet, maar ik wil het wel eens gaan vragen.

— Zeg dat er een inspecteur van politie is en dat het een belangrijke zaak betreft, drong de beampte aan.

De bediende had de beide politiemannen binnen laten komen, wenkte nu een van zijn collega's, die schijnbaar doel-loos met de handen op de rug achter in de grote hall heen en weer liep en fluisterde hem een paar woorden in, waarop de man vlug de brede, marmeren trap

beklom aan het einde van de hall. Hij keerde een ogenblik later terug en verzocht de beide politiemannen hem te willen volgen. De inspekteur en de agent gingen achter hem de trap op en werden nu in een groot, weelderig gemeubileerde werkkamer gelaten, waar zij Yerkes vonden, die midden in de kamer stond, een zwaar gebouwd man, van ongeveer vijftig jaar met brede kaken, ruige wenkbrauwen en doordringende, grijze ogen. De bediende bleef nog een ogenblik wachten, maar deed op een wenk van Yerkes de deur dicht en de drie mannen waren alleen.

Yerkes keek de inspekteur een ogenblik vragend aan en begon toen :

— Ik heb niet meer dan een kwartier voor u, mijnheer. Om half negen heb ik een belangrijke conferentie op mijn kantoor.

— Ik hoop u niet te lang op te houden, mijnheer Yerkes, antwoordde de inspekteur. Wat ik allereerst zeggen wil: u bent toch aangezegd dat men u zal laten boeten voor uw bedrog?

— Dat ben ik, mijnheer. De schurken hebben mij met de dood bedreigd.

— Men bedreigt u met de dood en u laat, zonder meer, twee u totaal vreemde politiebeambten bij u toe? Ik moet u zeggen, dat ik dat erg onvoorzichtig van u vind, mijnheer Yerkes. Wij konden wel eens heel iets anders zijn

dan politiemannen.

Yerkes verschoot iets van kleur en met een snelle greep ging zijn rechterhand naar zijn revolver.

— Met die beweging komt u wel een beetje te laat, mijnheer Yerkes, antwoordde de inspekteur glimlachend. Als wij u inderdaad kwaad hadden willen doen, dan zou u daar reeds nu niet meer staan. Maar u hebt niets van mij te vrezen, tenminste voorlopig niet. U kent onze afspraak: ik wil geen dollar van u aanraken, alvorens wij het gevaar voor uw leven als geweken kunnen beschouwen.

Yerkes deed een stap achteruit, alsof hij door een slang was gebeten en riep stomverbaasd :

— Wat! U bent...

— Ik ben John Raffles, zei de bezoeker rustig. En hier is het bewijs.

Hij had de hand in zijn zak gestoken en haalde er een halvemaaanvormig stukje ivoor uit. Hij stak het Yerkes toe en vervolgde nog altijd glimlachend :

— Pas maar aan uw eigen helft, dan zult u zien, dat ik u niet bedrieg.

Snel ging Yerkes naar zijn bureau, trok een la open, zocht er even in, en vond tenslotte een stukje ivoor, dat hij haastig aan de helft van 't ronde schijfje paste, dat zijn bezoeker hem zoëven had gegeven. De beide helften pasten volkomen aan elkaar.

HOOFDSTUK II.

DE STRIJD WORDT HERVAT

Yerkes kwam langzaam weer naar zijn bezoeker toe en zei, terwijl hij hem de helft van het ivoeren schijfje teruggaf :

— Ik moet u zeggen, John Raffles, dat ik nu langzamerhand begin te begrijpen, hoe bijzonder moeilijk het voor de politie van uw land moet zijn

u in handen te krijgen. Ik heb u tot dusverre in drie gedaanten gezien, of eigenlijk vier, wanneer ik uw rol als mijn personificatie erbij reken, en het waren vier volkomen verschillende figuren. Ik begrijp niet hoe het mogelijk is, dat een man zo volkomen in de huid van een ander kan kruipen, zoals u het

doet. U lijkt mij veel groter dan een paar dagen geleden, uw stem is veranderd, uw bewegingen, uw oogopslag, dat alles maakt een totaal nieuw persoon van u.

— Ik dank u voor dit compliment, mijnheer Yerkes, maar nu zou ik u willen verzoeken terzake te komen. Wij beiden hebben niet zo veel tijd.

— Zo is het. Maar nu u hier bent, moeten mijn mede-commissarissen maar een half uurtje wachten.

— Hetgeen hen des te gemakkelijker wordt gemaakt, omdat gij hen volkomen in uw hand hebt, zei Raffles kalm.

— Wat? Weet u dat ook al? riep de petroleumkoning stomverbaasd.

— Ik weet heel veel, mijnheer Yerkes. En zeg mij nu eens of u zelf niet van oordeel bent, dat u er verstandig aan zou doen, een beetje meer voorzichtigheid te betrachten, nu men u met de dood bedreigd heeft.

— U gelooft dus werkelijk, dat men op die manier, onder een vermoeding zal proberen binnen te dringen?

— Die kans is zelfs groot. De bandieten vallen nooit iemand ruiterlijk van voren aan; zij plegen altijd sluipmoord. Neem u dus in acht, ga liever de eerste tijd nooit alleen uit en laat u dan alleen door volkomen betrouwbare personen vergezellen, kom niet op donkere plaatsen, en zet oren en ogen wijd open.

— Wat u daar zegt klinkt niet bepaald opwekkend, mijnheer Raffles, zei Yerkes, die met gebalde vuisten midden in het vertrek stond. Ziet u de zaak niet al te donker in?

— En dat vraagt u, nadat alles gebeurd is wát er gebeurd is? vroeg Raffles hoofdschuddend. Maar ik ben hier gekomen niet alleen om u op een dreigend gevaar opmerkzaam te maken. In de allereerste plaats wil ik krachtiger dan ooit de strijd tegen het geboefte hervatten en daarvoor is het nodig dat ik zo veel mogelijk in uw onmiddellijke omgeving blijf.

— Denkt u dat het u nut zal hebben, als u in mijn nabijheid blijft?

— Daarvan ben ik overtuigd.

— Maar hoe wilt u dat doen?

— Heel eenvoudig; u neemt mij aan

onder uw personeel en mijn vriend zal als mijn adjudant, mijn verbindingsofficier optreden, die onmiddellijk al mijn instructies ten uitvoer kan brengen. Ik heb nog een derde helper en die zal een post moeten betrekken in uw kantoor, waar u toch ook een groot deel van de dag doorbrengt? Stemt u daarin toe? Bedenk, dat het niet alleen om uw leven, maar ook om de veiligheid van de stad, ja, van het hele land gaat?

De petroleumkoning scheen nog een ogenblik te aarzelen en Raffles vervolgde, op een iets koelere toon:

— U twijfelt toch, hoop ik, niet aan mijn oprechtheid? U hebt van John Raffles als Gentleman-Dief absoluut niets te vrezen, voor ik zelf van oordeel ben, dat ieder gevaar van de kant van de bende geweken is. Dan komt mijn beurt en ik zal u te voren waarschuwen, daarvoor hebt u mijn woord.

Yerkes had haastig de hand opgeheven en zei nu, terwijl zijn gezicht donkerrood kleurde:

— Niet verder, John Raffles. Ik twijfel niet aan uw woord als gentleman. Het is niet daarom, dat ik aarzelde. Ik dacht aan mijn dochter, mijn enig kind.

— Zij loopt voorlopig geen gevaar, denk ik, mijnheer Yerkes, maar ook zij zal er goed aan doen, uit te kijken. Ik hoef u toch zeker niet te herinneren aan de schaking van Miss van Dyke, de dochter van de staalkoning.

— Ik ken de bijzonderheden en ik weet ook, dat u het was, die het meisje uit de handen van die kidnappers hebt bevrijd.

— Uw dochter weet natuurlijk welk gevaar u bedreigt?

— Zij weet het.

— Hoe denkt zij er over?

— Zij drong er op aan, dat wij dadelijk New York zouden verlaten en naar ons buitenverblijf aan de kust zouden gaan.

— Dat zou al heel weinig helpen, antwoordde Raffles. Wees er van overtuigd, dat u sedert gisteren geen stap hebt gedaan en ook verder geen stap zult doen, of de leden van de bende weten er van. U zit als een vlieg in het web en het

zal zaak zijn, te zorgen, dat de spin u niet bereikt. Weet uw dochter er van dat ik u mijn hulp heb aangeboden?

— Ja. U hebt er zelf in toegestemd, dat ik haar op de hoogte mocht brengen.

— Zeker, en dat is ook goed; zij moet op de hoogte zijn van onze plannen. En luister nu naar mijn raad, mijnheer Yerkes, het is dezelfde raad, die ik ook enige jaren geleden aan Peter van Dyke heb gegeven. Wantrouwen moet uw versie zijn. Wantrouw iedereen; van uw particuliere sekretaris tot uw huisknecht, van de kamenier van uw dochter tot uw boekhouder toe. Eet liever steeds in een restaurant of in uw club, uw eten kon vergiftigd zijn. Let op voor iedereen: elke vreemdeling kan uw moordenaar worden. Let goed op uw correspondentie, maak geen brieven open die er wat verdacht uit zien. Neem geen sigaren of sigaretten aan van mensen, die u niet heel goed kent. Let in de schouwburg op degenen, die naast u komen zitten; kortom, leef in voortdurend wantrouwen, het is een verre van benijdenswaardige positie, maar alleen door de uiterste voorzichtigheid zult u zich kunnen onttrekken aan de wraak van de bende. Trouwens, als u op mijn voorstel ingaat en mij hier een plaats geeft in uw huis, dan kan ik zelf een oogje in het zeil houden, mijn netten uitwerpen en mijn vallen zetten. Maar het spreekt vanzelf, dat dit alles onder ons moet blijven, ik zou u zelfs de raad willen geven, uw dochter niet in te wijden, des te natuurlijker zal zij zich tegenover mij gedragen.

— Het blijft afgesproken, meneer Raffles, ik aanvaard uw hulp en heel graag, zei Yerkes. Wanneer wilt u komen?

— Morgenochtend.

— Veronderstel, dat zich hier inderdaad een spion in huis bevindt, zou die het dan niet vreemd vinden, dat ik plotseling een nieuwe bed'ende neem, die eigenlijk overbodig is?

— Hoe vreemder die spion het zal vinden, des te eerder zal hij zich ver- raden, zei Raffles. Hij zal mij dan na-

sluipen om te zien wat ik van plan ben en ik geloof dan, dat ik aan het langste eind zal trekken. Het spreekt vanzelf, dat mijn vriend, die u hier ziet, vrijelijk het huis moet kunnen in en uitgaan en een herkenningsteken zal dus noodzakelijk zijn.

Raffles had een visitekaartje uit zijn zak gehaald, schreef er een paar woorden op, liet het aan de petroleumkoning zien en gaf het toen aan Charles Brand, met de woorden:

— Telkens wanneer je dit kaartje toont, zal men je dadelijk moeten toelaten. En nu hebben wij voorlopig niets meer met elkaar te bespreken, mijnheer Yerkes. Morgenochtend om acht uur, hoop ik al in dienst te komen. Wanneer gaat u naar uw kantoor?

— Ik ben daar meestal niet later dan negen uur. Hier ga ik om kwart over acht weg.

— Per auto?

— Ja.

— Rijdt u zelf?

— Meestal; niet altijd.

— Is uw chauffeur lang in uw dienst?

— Een half jaar.

— Had hij goede getuigschriften?

— Uitstekende.

— Zou ik ze even mogen zien?

— Ik heb ze niet, ik heb ze hem natuurlijk terug gegeven.

— Slaapt hij hier in huis?

— Nee, niet in huis wel dichtbij; hij heeft een flatje boven de garage.

— Waar ligt die?

— Achter in de tuin, vlak bij de muur om de tuin. U kunt de garage door dit raam zien. Kom maar mee.

— Ga niet te dicht voor het raam staan, zei Raffles.

De drie mannen liepen in de richting van een van de grote ramen, die op de tuin uitzagen en konden nu de garage zien liggen, die plaats bood voor een viertal grote auto's.

— Hoort dat dakvenster tot zijn kamer? vroeg Raffles, na enige tijd naar buiten te hebben gekeken.

— Ja. Het raam van zijn zitkamer geeft uitzicht op de tuin.

— Zijn er boven de garage nog meer

vertrekken?

— Alleen nog een bergplaats, waar banden, gereedschap en andere dingen bewaard worden.

— Bent u tevreden over die man als chauffeur?

— Heel tevreden.

— Hoe is zijn naam?

— Dickson, Henry Dickson.

— Is hij gehuwd?

— Nee.

— Verloofd misschien?

— Niet dat ik weet.

— Wat doet hij in de tijd als u op kantoor bent?

— Wel, dan moet hij zich natuurlijk ter beschikking van mijn dochter Maud houden. Zij rijdt zelf ook wel, maar hij gaat toch meestal mee. En voor de rest heeft hij de handen vol aan onze vier auto's, om die behoorlijk schoon te houden.

Raffles keek nog even naar buiten en zag juist dat Dickson uit de garage kwam, met opgestroopte hemdsmouwen en met een binnenband in de hand, die hij ging onderdompelen in een grote kuip water, om op die manier de plaats van een lek te vinden.

Raffles deed nog een stap achteruit, keek even rond en liep op een kleine tafel toe, waar een prisma-kijker in een foudraal stond.

Hij ging iets opzij, bukte zich, zodat hij juist even over de vensterbank kon heenzien, bracht de kijker voor het oog en keek geruime tijd naar de chauffeur. Juist op dat ogenblik kwam er een kamenier door de grote tuin lopen, die naar de garage liep en een paar woorden met de chauffeur sprak. Deze liet even zijn werk in de steek, monsterde snel de achtergevel van het huis en scheen toen zijn blik gericht te houden op het raam van

de werkkamer van Yerkes. Raffles had zich nog dieper gebukt en zorgde nu, dat hij buiten het gezichtsveld kwam van de chauffeur. Even later liep de kamenier naar het huis terug, waarna Dickson zich verder bezig hield met zijn binnenband.

— Wie is die kamenier? vroeg Raffles. Hoe heet zij?

— Daisy Fulton.

— Al lang in dienst van uw dochter?

— Iets langer dan een jaar.

— Een heel knap meisje. Nu, ik zal wel nader kennis met haar maken, hoop ik. Het wordt nu tijd, dat ik afscheid van u neem, mijnheer Yerkes, anders zou u uw conferentie nog mislopen en ondanks alles zult u mij liever niet in de onmiddellijke nabijheid van uw brandkast achterlaten.

Yerkes keek Raffles recht in het gezicht en zei:

— Daarin vergist u zich toch. Ik heb uw woord en ik vertrouw erop. Ik heb niet alleen vaak over u horen spreken, ik heb nu ook kennis met u gemaakt, ik zal zeker de laatste zijn die uw methodes goedkeurt, maar in ieder geval beschouw ik u als een héér.

— Dat verheugt mij. Velen beoordeelen mij verkeerd, zei Raffles. Dan gaan wij nu weg en ik kom hier morgen ochtend terug als Bernard Stuff, zullen wij zeggen, gewapend met de helft van mijn ivoeren schijfje, zodat u mij direkt zult herkennen, want ik denk wel, dat ik er anders zal uitzien als thans. Adieu, mijnheer Yerkes. En nogmaals, wees vooral voorzichtig. Alles wat u voor het ogenblik nodig hebt is wantrouwen, ten tweede male wantrouwen, ten derde male wantrouwen.

HOOFDSTUK III.

DE NIEUWE KNECHT

De volgende ochtend, precies op het afgesproken uur, kwam Bernard Stuff zich melden, met een eenvoudig koffer-tje in de hand, een lang, enigszins gebogen man, van een jaar of vijfendertig, met strogeel haar, een niet al te intelligent gezicht, lichtkleurige wenkbrauwen en een schier doorlopende uitdrukking van de grootste verwondering op zijn gezicht, alsof hij zichzelf voortdurend afvroeg, wat hij eigenlijk op dit aardse tranendal was komen uitrichten.

De huisknecht scheen al door de butler te zijn ingelicht, want hij vroeg, terwijl hij de bezoeker van top tot teen opnam:

— U bent zeker de nieuwe bediende?

— Ja, en mijn naam is Bernard Stuff, antwoordde Raffles met een onnozel lachje.

— Nu, erg snugger ziet de vent er niet uit, mompelde de huisknecht zachtjes voor zich heen. En ik dacht, dat er hier in huis nog wel genoeg bedienden waren.

Hardop zei hij:

— Mijnheer Yerkes heeft gezegd, dat ik je dadelijk bij hem in de eetkamer moet brengen.

Hij ging Raffles voor naar een ruime zonnige kamer, aan de voorzijde van het huis, waar hij Yerkes aan de ontbijt-tafel vond, in gezelschap van Maud, zijn dochter, een knap, twintigjarig meisje, met vol, glanzend zwart haar en de mooiste blauwe ogen, die men zich kan voorstellen, een combinatie, waarvan Raffles bijzonder veel hield, misschien wel omdat zij zo zeldzaam is.

Ook was daar de butler, een ernstig en deftig heerschap, corpulent en kaalhoofdig, die luisterde naar de naam Cop-

per en die zijn meester bediende.

Yerkes had de verlegen binnenkomen-de man een ogenblik scherp opgenomen, gaf de huisknecht een wenk, dat hij zich kon verwijderen en wendde zich tot zijn dochter met de woorden:

— Dat is Stuff, de nieuwe man, kind. Hij is mij aanbevolen door een van mijn zakenvrienden. Copper, zorg dat hij zijn kamer krijgt en geef hem een uniform.

De deftige butler nam de nieuweling eens goed op, ontdekte op diens gezicht niets anders dan een mateloze onnozelheid, smoorde een zucht en zei, dat hij doen zou wat hem gezegd was. Toen beiden het vertrek verlaten hadden, vroeg Maud enigszins verwonderd:

— Waarom hebt u er nog een bediende bij genomen, papa? Het wordt op deze manier een heel legertje. Miss Jellyby zal radeloos zijn, nu zij er nog meer onder haar bevelen krijgt.

— Dan gaat ze er uit, zei Yerkes kortaf. Wij konden er nog heel goed een bediende bij gebruiken. Het huis is zo groot.

Hij was opgestaan na een blik op zijn polshorloge te hebben geworpen, kuste zijn dochter op het voorhoofd en zei:

— Het wordt tijd, dat ik naar kantoor ga, kind.

Maud had de armen om de hals van haar vader geslagen en zei:

— Zul je voorzichtig zijn, vaders?

— Maar Maud, het is klaarlichte dag, antwoordde Yerkes glimlachend.

— Dat doet er niet toe. Ik ben zo vreselijk ongerust. 't Is toch wel eens meer voorgekomen, dat die ellendelingen midden op de dag een aanslag hebben gepleegd.

— Nu dan, dwaas kind, ik zal goed

op me zelf passen. Ben je nu tevreden?

— Ik zal pas gerust zijn als u weer thuis bent en als er een eind is gemaakt aan het bestaan van die afschuwelijke bende.

Op dat ogenblik kwam Copper binnen.

— Ik heb de nieuwe man zijn kamer gewezen, mijnheer, zei hij op zijn enigszins galmende preektoon. Vindt mijnheer mij onbescheiden, als ik vraag waarin de functies van die man zullen bestaan?

— Wel, hij zal doen, wat iedere andere bediende doet, riep Yerkes lachend uit. Je moet niet op zijn gezicht afgaan, hij is buitengewoon handig, bescheiden en hij kent van alles. Hij kan helpen tafeldienen, boodschappen doen, zilver poetsen, ja, mijn hemel, moet ik je dit alles zeggen?

— Het was maar een vraag, mijnheer, zei Copper zalvend. Tot dusverre deed mijnheer mij de eer aan, bij de keus van de ondergeschikte bedienden met mijn bescheiden mening te rade te gaan, maar in dit geval...

— Je hebt gelijk, Copper, nu, het zal wel niet meer voorkomen, zei Yerkes. Het is waar, ik heb je ditmaal gepasseerd, maar de man is door een vriend aanbevolen, die zelf een wereldreis ging maken en hem voorlopig niet meer nodig had. Staat de auto voor?

— Ja, mijnheer.

— Stuurt u Dickson dadelijk terug, vader? vroeg Maud. Ik heb hem nodig, want ik wil met Ellen Wilson boodschappen gaan doen.

— Ik zal er voor zorgen, Maud, antwoordde haar vader.

Op het ogenblik, dat Yerkes de kamer wilde verlaten, ging de telefoon, die op een klein tafeltje bij een van de ramen stond. Maud huppelde er op toe, bracht de hoorn aan het oor, trok een verbaasd gezicht en riep:

— Of u even aan het toestel wilt komen, vader?

— Wie is het? vroeg Yerkes ongeduldig.

— Ik ken de stem niet. Het is in ieder geval een mannenstem, hij wil het u zelf zeggen.

Met een paar stappen was Yerkes bij het raam, bracht de hoorn aan het oor en vroeg:

— Met wie?

— Met Stuff. Noem vooral mijn naam niet. Is er nog een vreemde bij u in het vertrek. Zeg alleen maar ja of neen.

— Ja.

— Vraag mij dan niets en doe alleen wat ik zeg. Neem een taxi, om u naar het kantoor te laten brengen. U weet, dat er een standplaats is op geen vijf minuten hier vandaan. Laat uw dochter maar op uw eigen wagen en uw chauffeur beslag leggen. Kom vanavond ook met een taxi of per subway terug. Liefst wat vroeger dan gewoonlijk.

En voor Yerkes een opmerking kon maken, was de verbinding verbroken.

Maud, die zag dat haar vader een beetje bleek was geworden, liep op hem toe en vroeg zacht:

— Toch geen onaangenaam nieuws, vaders?

— Helemaal niet, kind. Copper, ik heb je niet meer nodig.

De butler verliet op zijn gewone, plechtstatige manier het vertrek en zodra zij alleen waren, zei Yerkes, haastig:

— Ik heb de wagen niet nodig, Maud. Jij kunt hem dadelijk krijgen. Kleed je maar gauw aan en zeg aan Dickson, dat je beslag op hem hebt gelegd.

— Maar, vader...

— Nee, vraag mij nu niets meer, ik heb geen tijd. Er wachten mij dringende zaken. Dag kind, tot vanavond.

De petroleumkoning drukte het jonge meisje een kus op het voorhoofd en verliet haastig het vertrek, meer ontdaan dan hij wilde doen voorkomen, over het net ontvangen verbod van de Grote Onbekende. Hij liet zich in de hall overjas en hoed geven, keek vergeefs om naar Stuff en verliet het huis. Hij liep door de kleine voortuin naar de rand van het trottoir, waar de auto stond te wachten. Dickson zat al achter het stuurwiel, rechttop en onbeweeglijk.

De stem van Yerkes klonk volkomen natuurlijk toen hij zei :

— Dickson, mijn dochter heeft voor vandaag beslag op je gelegd. Ik heb je niet nodig. Wacht nog maar even, zij rijdt dadelijk uit.

Dickson kwam alleen maar even aan zijn pet, en op zijn gezicht, dat wel uit hout gesneden leek te zijn, bewoog zich geen spier. Daar Yerkes zich dadelijk had omgekeerd om weg te gaan, zag hij ook de duistere blik niet, waarmee de chauffeur hem nakeek.

Intussen kleepte Maud zich haastig aan, weinig begrijpend van het verzoek van haar vader, noch van de zojuist ontvangen telefonische boodschap. En terwijl zij zich voor de spiegel in haar boudoir aankleepte, zag zij in het geslepen glas hoe een wit stukje papier langzaam onder de kier van de deur werd geschoven en op het deurspleet bleef liggen. Een ogenblik bleef zij met opgeheven handen verwonderd staan, holde toen naar de deur, opende deze en keek haastig in de gang. Zij zag echter niets en hoorde ook geen voetstappen. Langzaam deed zij de deur weer dicht, bukte zich, raapte het stukje papier op en las :

Neem uw kamenier mee en blijf minstens anderhalf uur weg. Verscheur dit briefje onmiddellijk en werp de snippers uit het raam. R.

Maud had een zachte uitroep van verbazing geslaakt, maar zelfs geen sekonde dacht zij er aan deze geheimzinnige waarschuwing in de wind te slaan. Die grote R. was voor haar het bewijs, dat zij er goed aan zou doen, nauwkeurig volgens deze instructie te handelen. Zij scheurde het papiertje dadelijk in kleine stukjes, opende het raam en de bries voerde de kleine snippertjes papier met zich mee en strooide ze ver vandaar uit. Zij sloot het raam weer en belde.

Een ogenblik later kwam de kamenier binnen, een rijzige blondine met grote, grijze ogen, een ovaal gezicht en

met ingehouden, katachtige bewegingen.

— Lucie, kleeft je aan, ik neem je mee, ik heb een paar boodschappen te doen en je kunt mij helpen met de pakjes.

Het meisje zei niets, knikte alleen maar even met het hoofd, ging geruisloos weg en beklom de trap naar haar kamer op de bovenste verdieping om daar hoed en mantel te gaan halen. Tien minuten later gingen Maud en Lucie de brede, marmeren trap af en gingen door de ruime hall naar de voordeur, die Stuff wijd voor haar opende in een onderdanige houding. De kamenier keek de nieuwe man een ogenblik onderzoekend aan en volgde toen haar meesteres naar de wachtende auto.

Raffles keek even door de kier van de langzaam dichtgaande deur naar buiten, liet toen de deur in het slot vallen en mompelde zachtjes voor zich heen :

— Nu heb ik in ieder geval de handen een beetje vrij. Mijnheer Dickson en miss Lucie zijn van de vloer. Wij zullen eens kijken of Brand zich van zijn plicht kwijt.

Vlak naast de voordeur was 'n klein raam, met een zwaar traliewerk ervoor, waardoor men de personen kon opnemen, die kwamen aanbellen. Raffles keek door dit raampje en zag hoe Maud en Lucie in de auto stapten en hoe deze wegreed. Bijna op hetzelfde ogenblik bracht een eind verder een jongeman, in uniform van telegrambesteller, zijn motor op gang en begon de auto te volgen.

— Ziezo, dat is in orde, zei Raffles tot zichzelf. Weliswaar loopt zij in deze drukke winkelbuurten geen gevaar, maar het is toch beter, dat er iemand in de buurt blijft, die een oogje in het zeil kan houden.

Hij draaide zich om en keek in het effen, deftige gezicht van mijnheer Copper.

— Wel, mijnheer Stuff, amuseert u zich nogal ? vroeg hij op zalvende toon. Gelooft u dat dit de manier is,

mijnheer Copper, zei Raffles op nederige toon. Ik ga nu dadelijk aan het werk. Wat moet ik het eerst doen, denkt u ?

— De werkkamer van mijnheer Yerkes. Er staat 'n stofzuiger op de gang, in de kast bij het raam.

— Dank u, mijnheer Copper.

Raffles ging de trap op met een vlugheid, die de deftige butler niet van die man met zijn suffe gezicht had verwacht. Zodra hij buiten de gezichtskring van de strenge heerser was, stond Raffles even stil en luisterde. In het grote huis was op het ogenblik geen enkel geluid te horen. Heel in de verte werd een deur dichtgeslagen, in de hall klonken de zachte voetstappen van Copper en dat was alles.

Raffles richtte zijn schreden naar de gang, waaraan de werkkamer van Yerkes gelegen was en juist toen hij die insloeg, verdween er aan het andere einde van de gang een man met blond haar, een rood gestreept jasje en een stofzuiger in de hand. En toen die man de diensttrap aan het andere einde van de gang begon af te dalen, ging er als het ware een schok door Raffles.

Want plotseling herinnerde hij zich hoe hij, bij zijn eerste bezoek aan Yerkes enige dagen tevoren, geluid bij de deur van de kamer had menen te horen, er snel naar toe was gegaan, de deur had geopend en nog juist een man aan het einde van de gang had zien verdwijnen, blond, met een bediende-buisje aan en een stofzuiger in de handen.

— Zou dat dus de luisteraar zijn ?

Raffles wilde dadelijk zekerheid hebben. Hij wilde die man in zijn gezicht zien. Hij holde dus door de gang, terwijl hij riep :

— Mijnheer ! Mijnheer ! Stop eens even. Ik moet die stofzuiger van u hebben.

De man met het gestreepte buisje stond op de vierde tree van boven stil, wendde zich om en keek de nieuwe bediende verbaasd aan. Toen vroeg hij :

— Wat wou je ? Wie ben je ? Wat

voer je hier uit ?

— Ik wilde de stofzuiger hebben, ik ben Bernard Stuff, de nieuwe bediende en ik kan niets uitvoeren voor ik die stofzuiger heb, antwoordde Raffles met een lachje.

— Een nieuwe bediende ? Goede hemel. Het wordt hier een hele volksmenigte. Sinds wanneer ben je hier ?

— Sinds vanochtend negen uur.

— Wie heeft je aangenomen ?

— Wel, wie anders dan mijnheer Yerkes. Maar waar bemoei je je eigenlijk mee, ik vraag toch niet wie jou aangenomen heeft. En mag ik nu die stofzuiger hebben ? Ik moet de werkkamer van mijnheer gaan schoonmaken, anders krijg ik het met Copper aan de stok.

Aarzelend gaf de ander hem het voorwerp over, terwijl hij hem aandachtig aankeek.

— Dank u wel, zei Raffles beleefd. Ik heb mij aan u voorgesteld. Mag ik ook uw naam weten ?

— Ik heet Snowden, antwoordde de ander kortaf.

En hij begon de trap verder af te dalen. Raffles keek hem een ogenblik na en keerde toen op zijn schreden terug, terwijl hij in zichzelf mompelde :

— Snowden, dat lijkt wel wat op : snauw dan. Een vreemde naam voor die man.

Hij ging de studeerkamer van Yerkes binnen, stak de stekker in het stopcontact en begon met grote ijver het kleed te zuigen, een dik Perzisch tapijt, dat de parketvloer voor het grootste deel bedekte. Zo naderde hij ook de deur en toen hij er langs kwam, opende hij haar vlug. Snowden, die op de gang stond, richtte zich bliksemsnel op en Raffles vroeg zoetsappig :

— Kwam u iets zoeken, mijnheer Snowden ? Kan ik u ergens mee van dienst zijn ? Een sigaartje van mijnheer Yerkes misschien ? Ik heb 'n kistje fijne havanna's op zijn schrijfbureau zien staan.

Hij had zijn stem tot een zacht gefluister laten dalen en lachte zachtjes,

op zijn onnozele manier. Maar Snowden liep hem zwijgend voorbij, ging op een boekenkast toe, zocht even, nam er een boek uit en verdween weer zoals hij gekomen was. Raffles deed de deur weer dicht.

— Het luisteren schijnt voor die man tot een tweede natuur zijn geworden, mompelde hij. Het is duidelijk, dat die kerel mij wantrouwt en eigenlijk is dat ook niet te verwonderen, want het moet wel enigszins vreemd lijken, dat hier een bediende komt, die volkomen overbodig is, juist nu Yerkes door een groot gevaar bedreigd wordt. Nu, als ze mij alleen nog maar voor een particuliere detektive aanzien, dan is er nog niet veel verloren. Maar nu heb ik genoeg van deze kamer. Wij zullen eens verder gaan kijken.

Hij bracht de stofzuiger naar de kast op de gang, liep deze helemaal uit en klom met volkomen onhoorbare passen alle trappen op tot hij de zolderverdieping bereikt had, waar de meeste bediendenvertrekken lagen. De meeste deuren stonden open. Raffles nam geen notitie van de kamers, waar hij pijpen, pakjes sigaretten en tabaksdozen zag liggen, maar wijdde meer in het bijzonder zijn aandacht aan de kamertjes, waar de aanwezigheid van potjes crèmes en odeurflesjes hem verried, dat zij door vrouwelijke wezens bewoond werden. In een ervan lag een stapeltje bonte en witte schorten op de tafel en aan de muur hing de blijkbaar sterk geflatteerde foto van een enigszins scheel kijkende neger in de uniform van politieagent. Het kon niet missen, hij was hier in de kamer van Sally, de dikke, zwarte keukenmeid.

Daarnaast lag een kamer, waarvan de deur op slot was. Raffles bracht zijn neus voor het sleutelgat, snoof even goed op, bromde iets voor zich heen en keek toen naar binnen. Hij zag in een keurig gemeubileerde vertrekje, waar een zekere coquetterie van uitging.

— Vermoedelijk is dit de kamer van de jonge dame met het ovale gezicht

en die weelde van blond haar, van de kamenier Lucie.

Hij stak de hand in de zak en haalde er een bos fijn bewerkte lopers uit. Hij probeerde er enige van en er waren nog geen tien sekonden verlopen of de deur draaide langzaam op haar hengsels en Raffles kon het kamertje binnen gaan.

Het had een enkel raam, dat op de achtertuin uitkeek en men kon de garage duidelijk zien liggen. In het vertrek hing 'n tamelijk sterke lucht van Soir de Paris en de toilettafel zou niet misstaan hebben in het boudoir van 'n mondaine dame, die veel zorg aan haar toilet besteedde. Fijn bewerkte doosjes met poudre de riz, sierlijke flacons van geslepen kristal, ivoren kammen, verscheidene haarborstels van ebbenhout en meer van dergelijke voorwerpen brachten duidelijk aan het licht, dat miss Lucie er op stond, haar uiterlijk te verzorgen. Raffles had dit alles in een oogwenk opgemerkt.

Hij liep nu op een kleine ladekast toe, die tegen een van de wanden stond en trok de bovenste lade open, die gevuld was met fijne lingerie. En op een stapeltje van met fijne kant gegarneerde nachthemden lag een kleine browning... Zacht tussen de tanden fluitend nam Raffles het wapen in de hand en overtuigde zich dat het hele magazijn gevuld was met patronen.

— Wel, wel, deze dame neemt wel maatregelen om haar kuisheid gewaapenderhand te beschermen tegen aanvallen van minder goed gezinde mannelijke collega's. Natuurlijk is dit voortreffelijke wapen ook voor andere doeleinden geschikt.

Hij legde de browning weer op zijn plaats, schoof de lade dicht en onderzocht vlug de inhoud van de andere laden. Hij vond echter niets bijzonders.

— En toch, en toch is er met die dame iets niet in den haak, mompelde Raffles. Zij heeft met de chauffeur gesproken, juist nadat Charles Brand en ik ons gisteren hadden laten aandienen en die chauffeur is, als ik nog enig geheugen heb voor menselijke gezichten,

een heel gevaarlijk heerschap, dat ik al vroeger eens heb gezien onder andere omstandigheden, in een van de geheime dievenholen van deze stad.

Hij stond even in gedachten midden in het vertrek en zette toen zijn alleen-spraak voort :

— Het is meer dan twee jaar geleden, hij was toen gitzwart en hij had een klein zwart snorretje. Maar de kleurstoffen zijn niet voor de mussen uitgevonden, de ogen zijn nog dezelfde en ook de bewegingen. Nu, in dit sierlijk boudoirtje heb ik voorlopig niets meer te zoeken. Ik mag er niet teveel tijd aan besteden ; zij mogen mij daar beneden niet missen. Nu, nog even de kamer van Snowden, als ik die tenminste kan vinden.

Hij ging de brede gang weer op, sloot zorgvuldig de deur achter zich en zette toen zijn onderzoek voort in twee van de andere vertrekken, zonder echter iets bijzonders te ontdekken. Toen ging hij vlug weer naar beneden, na zich te hebben overtuigd, dat men hem niet gezien en beluisterd had...

Om bij twaalfen kwamen Maud en Lucie van de autorit terug, beladen

met kleine pakjes. Raffles wist dit direct en hij was dadelijk ter plaatse om zijn jeugdige meesteres van haar pakjes te ontlasten.

Die dag kwam Yerkes thuis lunchen, zoals hij vaak deed, als de zaken het toelieten. Raffles had gelegenheid hem even alleen te spreken en hem in kennis te stellen van zijn verdenkingen.

En nog voor Yerkes om half twee weer naar zijn kantoor zou gaan, kwam de boodschap, die zulke zware gevolgen zou hebben. Zij kwam in de vorm van een gele enveloppe, met het adres van Yerkes in blokletters er op geschreven en die door een kleine jongen van een besteldienst aan de deur werd afgegeven en een briefje bevatte de volgende inhoud :

Zorg, dat het geld overmorgen tussen vijf en zeven uur op de afgesproken plaats is, of je dochter gaat er aan.

En daaronder stond het « Kwade Oog » met zijn afschuwelijke, boosaardige uitdrukking.

HOOFDSTUK IV.

DE ONTVOERING

Twee dagen waren verlopen. In die twee dagen scheen Yerkes bij herhaling het besluit te hebben genomen in geen geval toe te geven en liever alles te wagen dan de bevelen van de misdadigersbende op te volgen.

Hij had zijn dochter in kennis gesteld van het dreigende gevaar en het moedige meisje scheen dezelfde mening te zijn toegedaan als haar vader en verzette er zich tegen, dat hij het geld zou

betalen. Zij zou voorzichtig zijn, zij zou 's avonds niet meer uitgaan voorlopig en Raffles zou zijn waakzaamheid verdubbelen. Want de Grote Onbekende had het noodzakelijk gevonden, onder deze omstandigheden ook het meisje van zijn ware identiteit op de hoogte te stellen. En zo had Maud dus een van haar vurigste wensen vervuld gezien en kennis gemaakt met de man, die op zo stoutmoedige manier de strijd had aangebonden

met de bende van het « Kwade Oog » en de eerste zet al zo glansrijk gewonnen had.

Maar van dat oogenblik af verried zij door geen blik, door geen onbedachtzaam woord, dat zij Raffles kende. Zij behandelde de zogenaamde bediende op haar gewone, vriendelijke manier, maar scheen nauwelijks op hem te letten.

Raffles zelf ging stil en bescheiden door het huis, deed zijn werk en wist zich hoe langer hoe meer bemind te maken bij het overige personeel, de butler inclus, maar waarschijnlijk met uitzondering van Dickson, de chauffeur, Snowden, de tweede bediende en Lucie, de kamenier. Wel had het kamerkatje een paar keer geprobeerd om hem door lieve glimlachjes en veelbetekenende gebaartjes, als zij hem op de trap passeerde, hem in haar netten te vangen, maar de nieuwe bediende scheen een buitengewoon verlegen jongmens te zijn, of hij was volkomen ongevoelig voor vrouwelijk schoon, want hij liet alleen een schaapachtig lachje horen en ging zijn eigen weg.

Maar die toenaderingspogingen van de kamenier gaven hem te denken, want er bleek toch uit, dat zij achterdocht koesterde en op deze manier achter de waarheid probeerde te komen. Raffles ging echter nog niet zover, te denken, dat het edele drietal in hem John Raffles vermoedde. Lucie en haar medespionnen dachten tot dusverre waarschijnlijk niet anders of zij hadden hier hoogstens te doen met een door Yerkes in dienst genomen particuliere detektive, als zij dit al dachten. Want in het tegenovergestelde geval, als zij hem doorzagen, zou Raffles waarschijnlijk al niet meer geleefd hebben, als hij niet de uiterste voorzichtigheid in acht had genomen; dat begreep hij heel goed. Hij zelf nam de grootste waakzaamheid in acht en verloor Maud slechts zelden uit het oog.

Als hem dat onmogelijk was, als zij om de een of andere reden het huis verliet, te voet of in haar kleine sportwagen, die zij zelf bestuurde, dan was daar Charles Brand, om zijn taak over te ne-

men en het meisje in de een of andere vermomming te volgen.

Wat Henderson betreft, de reus had zijn kamp opgeslagen in het grote Bowling Green Building, in de onmiddellijke nabijheid van de werkkamer van Yerkes, om dadelijk bij de hand te zijn, wanneer zich een of ander gevaar mocht voordoen.

Het uur brak aan, waarop de honderdduizend dollars naar de eenzame boerderij gebracht moesten worden, maar de bandieten verspliden hun tijd, want wie er ook zou verschijnen, Yerkes met zijn veelbelovende portefeuille zeker niet.

Het werd zeven uur, de duisternis begon al te vallen en onverrichterzake moesten de bandieten terugkeren, die daar voor de tweede keer de komst van de petroleumkoning afwachtten.

Van dat oogenblik af begrepen alle ingewijden in het grote huis aan de Fifth Avenue, dat de grootste voorzichtigheid geboden was, want de benedeleden zouden zich natuurlijk willen wreken over deze tweede nederlaag en alles in het werk stellen om hun bedreiging in daden om te zetten, opdat zij hun prestige niet direkt weer zouden verliezen.

* * *

Het was diezelfde avond al, omstreeks tien uur, toen Maud, die de hele avond al niet veel gesproken had, over hoofdpijn klaagde. Er waren een paar gasten en haar vader keek haar bezorgd aan en zei toen:

— Je bent werkelijk wat bleek, kind, er scheelt toch niets aan?

— Wat hoofdpijn, vader, en een erg lusteloos gevoel. Het spijt mij, maar ik geloof dat ik er beter aan doe als ik maar naar bed ga.

Er klonken uitroepen van medelijden en miss Jolleyby stond haastig op en zei tegen het meisje:

— Ik zal je wat aspirine geven, Maud. En ik zal een paar koppen hete kamillen voor je laten zetten, het is een huismiddeltje, maar er is niets zo goed om een opkomende verkoudheid of griep te

bestrijden.

Hoewel een beetje tegen haar zin, was het meisje wel verplicht afscheid te nemen van de gasten, hoofdzakelijk familieleden en zich in haar kamer terug te trekken.

Miss Jelleyby had intussen de kame-nier al geroepen, om het meisje bij het uitkleden behulpzaam te zijn. Maud was in het midden van het boudoir blijven staan, wreef zich met de hand over het voorhoofd, rilde en zei tegen Lucie, die met haar gedwee, uitgestreken gezicht bij de drempel van de deur was blijven staan :

— Ik denk niet, dat ik al naar bed ga, Lucie. Ik ga maar wat gekleed op de divan liggen, dan gaat het misschien wel over. Ik vind het zo vervelend om zo vroeg naar bed te gaan.

— Neem dan tenminste wat aspirine in, drong miss Jelleyby aan, terwijl zij een glas water en een kokertje met aspirine-tabletten op het bijzettafeltje, dat bij de divan stond, neerlegde.

— Ih belooft het u, miss Jelleyby, antwoordde Maud met een zwakke glimlach.

Zij strekte zich op de divan uit, slaakte een diepe zucht en sloot een ogenblik de ogen. Lucie liep zacht over het dikke tapijt en ging de zware gordijnen voor de beide ramen dichttrekken. In het voorbijgaan wierp zij een doordringende en onderzoekende blik op het meisje en toen zij de kamer verliet, lag er een triomfantelijk lachje op haar gezicht. Maar dat zag miss Jelleyby niet, die zich met het meisje bezig hield en haar probeerde over te halen liever dadelijk naar bed te gaan. Maar Maud maakte een moe gebaar, de gezelschapsdame verwijderde zich op haar tenen en deed de deur zacht achter zich dicht.

Bijna anderhalf uur verliep.

Toen bewoog er zich snel een vage gedaante door de tuin, die haastig naar de garage liep en op een bijzondere manier op de grote deur klopte, die van de garage op de tuin uitkwam, op een met tegels bestraat erfje, waarop de auto's konden worden gereden, wanneer zij gewassen moesten worden.

De deur ging open en het hoofd van Dickson kwam om de hoek steken. Hij nam de gedaante even scherp op en vroeg toen :

— Is alles in orde, Lucie ?

— Ja, fluisterde de kame-nier. Wacht nog een kwartier, dan kan het gebeuren.

— Slaapt zij ?

— Als een marmot. Ja, het middeltje was voortreffelijk. Ik heb het in haar thee kunnen roeren en zij heeft het gedronken zonder iets te proeven.

— Maar de anderen zijn toch nog niet naar bed ?

— Natuurlijk niet. Het zal wel laat worden. Zij zitten in de kleine speelkamer en kaarten. Ik heb dat oude mens, aan Jelleyby wijs gemaakt, dat haar pupil naar bed was gegaan en nu rustig sliep. Maar zij ligt nog altijd op de divan in haar boudoir, zoals ik ook wel verwacht had.

— Des te beter. Dan hoeven wij haar ook niet in haar hemd mee weg te nemen, zei Dickson met een ruw lachje.

— Staat de auto klaar ?

— Ja, hier in de garage ; een auto van een van de jongens, waarmee wij haar naar de afgesproken plek zullen brengen.

— Is de Moloch ingelicht ?

— Hij heeft de boodschap gekregen.

— Zijn de jongens al binnen ?

— Ja, ik heb ze een kwartier geleden binnen gesmokkeld door de deur van de garage, die op straat uitkomt. Hoe staat het met die vervloekte spion ?

— Ik geloof, dat hij slaapt, zei Lucie op verachtelijke toon. Ik had wel zin gehad om hem ook dat drankje toe te dienen, maar ik zag er geen gelegenheid voor.

— Weet je zeker, dat wij onze gang kunnen gaan, zonder dat hij het ziet ?

— O ja. Hij moet vanavond helpen bedienen en de speelkamer is toch in een heel ander deel van het huis. Het is waarachtig een huis om erin te verdwalen, het lijkt wel een hotel. En stuur nu een van de jongens mee ; het wordt tijd. Laat hij de touwen meenemen. De lad-

ders liggen al klaar, hier dicht bij. Ik zal ze hem aanwijzen.

Dickson knikte en trok zich terug.

Even later ging de deur weer open en er verscheen een zwaargebouwde kerel met een breed, wreed gezicht, gluipe-rige ogen en de kaken van een roofdier, die het herkenningsteken van de bende-leden maakte, dat hierin bestond, dat hij de uitgestrekte wijsvinger van de rechterhand tegen de slaap plaatste, terwijl hij de overige vingers tot een vuist bal-de en zei toen tot Lucie :

— Ik ben tot je dienst, schatje.

— Ga dan gauw mee, binnen 'n kwartier moet alles gedaan zijn. Het is een geluk, dat het een donkere nacht is en dat er aan de achtergevel helemaal geen licht brandt.

De man knikte haar toe en wendde zich toen tot Dickson met de woorden :

— Houd de wagen gereed, zodat wij dadelijk kunnen wegrijden. Zijn de bewakers al buiten gevecht ?

— Maak je niet ongerust, Jim, antwoordde Dickson grinnikend. Twee van de jongens hebben hen met een gummiknuppel op het hoofd getimmerd, en als zij iets van het zaakje merken, dan vergaat dadelijk de wereld. En schiet nu maar op.

Lucie en Jim verdwenen in het donker. De kamenier bracht de man naar een tuinhuis, waar hij twee grote ladders vond. Hij nam er één in iedere hand en volgde het meisje, over het gras lopend, tot aan de achtergevel van het huis, die volkomen donker was.

— Wij staan nu net onder de ramen van het boudoir, op de tweede verdieping. Bind jij de ladders aan elkaar vast, dan ga ik naar boven en zal het raam openen.

De man knikte haar toe en Lucie gleed onhoorbaar door een lage deur het huis binnen. Zij bleef een ogenblik wachten, luisterde scherp toe en sloop toen volkomen onhoorbaar langs de dienst-trap, waarvan alleen het personeel gebruik maakte, naar de tweede verdieping. Voor de deur van het boudoir van haar jonge meesteres bleef zij opnieuw

staan om te luisteren, en opende toen voorzichtig deze deur, sloop naar binnen, sloot de deur weer, deed een kleine zaklantaarn aan, die zij uit de zak van haar schortje had gehaald en liet het licht op de divan vallen.

Maud lag met gesloten ogen, heel bleek en in een houding, die voldoende aantoonde, dat zij volkomen bewusteloos was. De mond was half geopend en de parelwitte tanden waren gedeeltelijk zichtbaar.

Lucie liep op het jonge meisje toe, schudde haar even heen en weer, en toen zij merkte, dat er geen beweging in haar te krijgen was, doofde zij het licht, trok langzaam het gordijn open en opende voorzichtig het dubbele raam. Zij boog zich over de ijzeren leuning van het balkon en zag daar beneden Jim staan, die de ladders al aan elkaar had gebonden en ze nu tegen de ijzeren leuning van het balkon plaatste, zodra hij daarboven de vage gedaante van Lucie had gezien. Hij klom ijlings naar boven, sloeg zijn benen over de balkonleuning en ging de kamer in.

— Waar is ze ? vroeg hij op zachte toon.

— Daar, op de divan.

— Kun je geen licht maken ? Ik kan bijna geen hand voor ogen zien.

— Dat durf ik niet, nu het gordijn moet openblijven, antwoordde Lucie nu fluisterend. Een politieagent of een wantrouwend voorbijganger zou het kunnen zien en dan zou ons plan wel eens in duigen kunnen vallen. Geef mij je hand, dan zal ik je naar de divan brengen. Ik weet hier de weg in het donker.

Jim stak zijn hand uit en liet zich door Lucie naar de divan brengen, waarop het bewegingloze lichaam van het meisje lag. Hij bukte zich, tilde haar voorzichtig op en bromde fluisterend :

— Het kind is waarachtig zwaarder dan ik dacht.

— Dat is geen wonder, zij is bewusteloos en geeft niets mee, antwoordde Lucie ongeduldig. Maak nu, dat je wegkomt.

De man droeg het bewusteloze meisje

eerst naar het balkon, laadde haar als een zak hout op zijn schouder, stapte, niet zonder moeite, op de ladder en begon voorzichtig naar beneden te klimmen.

Zodra hij de vaste grond weer onder de voeten voelde, nam hij het meisje in zijn armen, terwijl daar boven Lucie het vertrek haastig verliet en daarbij het raam openliet, om te doen geloven, dat de indringers zonder haar hulp over het balkon naar binnen waren gekomen.

Jim had Maud weer in zijn armen genomen en droeg haar nu zo snel hij kon naar de garage. Dickson stond daar al op wacht, Jim kon naar binnen en zijn vrachtje behoedzaam neerleggen in een grote, gesloten auto, die, met zacht ron-

kende motor al klaar stond om weg te rijden.

Dadelijk kwamen er twee andere mannen uit een donkere hoek van de garage te voorschijn, waarvan er een achter het stuur kroop, terwijl de andere in de auto stapte en tegenover het nog steeds bewusteloze meisje ging zitten, dat met doodsbleeke, verwrongen gezicht in een hoek van de wagen leunde.

Dickson had inmiddels de brede deur geopend, die op een brede en stille zijstraat uitkwam en liet een gefluisterd bevel horen. De auto startte, reed de garage uit en sloeg dadelijk rechts af, om in snelle vaart in de duisternis te verdwijnen.

HOOFDSTUK V.

DE MOLOCH BELEEF EEN GROTE VERRASSING

De limousine, waarin het bewusteloze meisje werd ontvoerd, reed in snelle vaart door de drukke straten van New York, waar zelfs op dat late uur van de nacht nog een druk verkeer was en bleef wel een uur lang doorrijden.

Van Central Park, New York-city naar Little Neck Bay is meer dan zestig kilometer, maar eenmaal de Queensboro Bridge over en op de Northern Boulevard aangekomen, kon de chauffeur op deze brede snelweg met zijn zes rijbanen vol gas geven zodat de afstand in iets meer dan een uur kon worden afgelegd.

Even voorbij Flushing werd gestopt : daar wachtte een andere auto, donkergrijs gelakt, een prachtige, grote wagen. Achter het stuur zat een man, van wiens gezicht niets te zien viel, want hij had de brede rand van zijn grote, slappe

hoed diep over het voorhoofd getrokken, de onderkant van zijn gezicht was verborgen achter een zwarte doek, zodat men alleen, in een dunne spleet, het schitteren van de ogen zag, waarvan echter de kleur niet te onderscheiden was.

De auto, die uit de garage van Yerkes was gekomen, stopte vlak naast de andere wagen en bliksemsnel wisselden de beide chauffeurs het herkenningsteken.

— Is zij er ? vroeg de gemaskerde man op gedempte toon, ervoor zorgende dat hij zoveel mogelijk in de schaduw bleef.

— Wij hebben haar.

— Geef haar dan dadelijk over.

Het portier werd al geopend en nu kwamen twee mannen snel naar buiten, schoven het meisje naar binnen op de

zachte kussens van de grijze wagen, deden het portier weer dicht en sprongen in hun eigen wagen. Bijna tegelijkertijd zetten de twee auto's zich in beweging en verwijderden zich in tegenovergestelde richting.

De grijze wagen reed snel door en gedurende een half uur stuurde de man, die de zwarte doek van zijn gezicht had weggetrokken, zijn wagen met vaste hand langs de Whitestone Parkway, om tenslotte te stoppen voor een prachtig, wit landhuis met slechts één verdieping en dat door een ruime voortuin van de weg was gescheiden. Dit huis dat vroeger gedënd had als kanselarij van een buitenlandse ambassade bij de U.N.O., lag geheel afzonderlijk in een uitgestrekt villapark, dat nog lang niet was volgebouwd en het was in de diepste duisternis gedompeld.

De man, die gechuffeerd had, sprong snel op de grond, opende het portier, trok het bewusteloze meisje naar zich toe en droeg het daarna snel langs het tegelpad naar de voordeur. Niet zonder moeite wist hij de deur te openen, droeg de bewusteloze naar binnen, waarbij hij alleen op zijn kennis van de plaatselijke gesteldheid moest afgaan, daar het ook hier stikdonker was en legde haar op een eikenhouten bank in de hall neer.

Daarop verliet hij haastig het huis, om de auto naar de garage te rijden, die achter het huis stond. Toen liep hij terug, ging het huis binnen, sloot de voordeur, maakte licht door de schakelaar om te draaien en keek toen een ogenblik op het ontvoerde meisje neer, met een lelijk vals licht in zijn flakkerende, groenzwarte ogen.

Waarschijnlijk door het schudden van de wagen was 't glanzende, zwarte haar gedeeltelijk losgeraakt en bedekte nu half het bleke gezicht van het meisje, wier armen slap neerhingen. De man nam haar opnieuw op, nadat hij een eikenhouten deur had geopend, die op de luxueus gemeubileerde hall uitkwam en legde haar opnieuw op een brede, met zachte Perzische tapijten bedekte divan neer. Hij deed de deur dicht en stak ook

hier het licht aan.

Hij bevond zich in een kamer, half woonvertrek, half werkkamer. Er waren twee ramen met zware luiken gesloten. In het midden stond een massieve eikenhouten tafel en tussen de twee ramen een groot schrijfbureau.

Zonder nogmaals naar zijn slachtoffer om te kijken, ging de man naar een wandkast, opende deze, nam er een klein kistje uit en opende ook dit. Het bevatte 'n aantal flesjes van verschillende vorm en grootte. De man zocht even, nam een van de kleine flacons in de hand, liep op de bewusteloze, jonge vrouw toe en liet een paar druppels van de inhoud tussen de geopende lippen vallen. Hij deed de kristallen stop weer op de flacon, borg een en ander zorgvuldig weg, sloot de deur van de kast en kwam toen langzaam naar de divan, waarop Maud Yerkes lag uitgestrekt.

Zijn brandende ogen schenen haar te willen verslinden. Toen bromde hij tussen de tanden :

— Honderdduizend dollar is een behoorlijk bedrag, maar bijna zou ik willen, dat Yerkes ze niet betaalde. Ik zou dan dit lieve kind voor mij zelf kunnen houden en misschien doe ik het toch wel, ook al betaalt hij de som. Maar stil, ik geloof dat zij wakker wordt.

Inderdaad, de lange wimpers van het meisje hadden even getrild, een zenuwachtige trekking bewoog haar lippen en even bewoog zij een voet. Toen gingen langzaam de grote, blauwe ogen open, die verwilderd rondkeken en eindelijk gevestigd bleven op de man, die over haar gebogen stond.

Met een loom gebaar bracht zij de hand aan het hoofd en toen prevelden haar lippen enige ongearticuleerde klanken. Voor de man weer bij de divan was gaan staan, had hij zijn gezicht bijna geheel verborgen door een groot, zwart masker, waarin slechts twee gaten waren voor de ogen.

Toen Maud die gemaskerde man daar onbeweeglijk voor zich zag staan, slaakte zij een zwakke kreet van angst, van schrik en van verbazing, en plotseling

zat zij recht overeind, streek zich het weelderige haar uit de ogen en bleef met een uitdrukking van dodelijke angst op haar bleke gezichtje naar haar ontvoerder staren. Het was alsof zij plotseling de totale omvang begreep van het vreselijke onheil, dat haar getroffen had. Onbeweeglijk bleef zij liggen en toen kwam het sidderend over haar lippen :

— Wie ben u ? Wat wilt u van mij ?
Waarom ben ik hier ?

— Dat alles zal u gauw genoeg duidelijk worden, miss Yerkes, klonk dof en onduidelijk de stem van de man achter het masker. U bent hier, laat ik beginnen met u dit te zeggen, met mij alleen in dit huis. Daar voeg ik aan toe, dat het volkomen afgezonderd ligt, dat de muren buitengewoon dik zijn en dat zij geen geluid doorlaten, zelfs niet het geluid van een revolverschot. Het dichtstbijzijnde huis ligt op vijf minuten hier vandaan.

— Waarom zegt u mij dat ? Wat heeft dat te betekenen ? schreeuwde het jonge meisje ontzet.

— Dat zult u gauw genoeg horen. Ik zeg u dit, omdat u direct zult begrijpen dat gij in mijn macht bent. U bent mijn gevangene en u zult hier blijven totdat uw vader de honderdduizend dollar betaald heeft, die hij tot nog toe geweigerd heeft, ofschoon wij hem tot driemaal toe hebben aangemaand niet te aarzelen maar die som te betalen.

— Mijn God ! De bende van « Het Kwade Oog » riep het jonge meisje ontzet uit.

— Het pleit voor uw intelligentie, miss Yerkes, dat u het zo snel begrepen hebt, zei de man met het masker sarcastisch. Uw vader zal ervaren, dat men die bende niet straffeloos tart, ook al verschaft men zich de hulp van... machtige vrienden. Ik heb hem duidelijk te verstaan gegeven dat het hem zou berouwen, als hij ook ditmaal bleef weigeren.

— U wilt mij dus doden ? vroeg het meisje met van angst gesmoorde stem.

— Dat zal helemaal van de houding van uw vader afhangen, antwoordde de ander koeltjes. U zult hem nu direct

eigenhandig een briefje schrijven, waarin u hem uw toestand mededeelt en dan zal hij wel tot andere gedachten komen. Maar misschien heb ik toch nog wel een kleine straf in petto voor hem, waarover wij straks nog wel zullen spreken, want u doet mij natuurlijk de eer aan met mij te souperen. Ik kan u oesters, kreeft, kaviaar, vruchten en champagne aanbieden.

— Wie bent u ?

— Ik hoef er geen geheim van te maken, miss Yerkes, want u zult mij toch nooit herkennen, u zult zelfs niet weten waar u opgesloten zijt geweest. Ik ben de Moloch.

— De aanvoerder van die afschuwelijke bende ?

— Jawel, miss Yerkes, om u te dienen. Niet velen kunnen bogen op de eer met mij persoonlijk in aanraking te zijn geweest. Maar ik ken u, ik werd agetrokken door uw schoonheid en jeugd en ik wilde mij het genoegen niet ontzeggen persoonlijk met u te onderhandelen. Ga daar aan die tafel zitten, waar u een blocnote en een vulpen zult vinden en schrijf aan uw vader, dat morgenmiddag tussen twee en drie uur het geld op de aangewezen boerderij moet zijn, daar u anders om vier uur gedood wordt.

Miss Yerkes stond op, liep wankelend naar het bureau, liet zich neervallen in de bureaustoel, die er bij stond, greep naar de pen, maar voor zij begon te schrijven, wendde zij zich naar de Moloch om, die met gekruiste armen achter haar stond en vroeg op smekende toon :

— Zult u dan tenminste mijn arme vader niet langer naar het leven staan, als hij u die som betaald heeft ?

— Dat beloof ik u, miss Yerkes, ofschoon hij het eigenlijk door zijn ongehoorzaamheid niet verdiend heeft. En dat zweer ik u, als zijn dochter minder mooi was geweest...

Hij maakte de zin niet af, maar stapte snel achter het jonge meisje en greep met bevende hand een streng van het glanzende, zwarte haar, dat nu bijna helemaal was losgeraakt en als een mantel over de rug van Maud golfde. Het

meisje had een schuwe beweging gemaakt en fluisterde :

— Om Gods wil, laat mij met rust. Ik zal alles doen wat u wilt, ik zal mijn vader bezweren het geld te betalen, maar raak mij niet aan.

De gemaskerde liet de streng langzaam uit zijn vingers glijden en zei op een toon, die enigszins schor klonk :

— Schrijf dan ! Schrijf gauw en denk er om, dat u mij niet bedriegt, het zou u slecht vergaan. Medelijden ken ik niet, wanneer men mij dūrft tegenwerken.

Hij ging een paar stappen achteruit en wachtte. Maud had de pen gegrepen, die naast de blocnote lag en begon haas-

tig te schrijven. Een ogenblik later hield zij op, stond op en stak het papier met bevende hand aan de Moloch toe, terwijl zij vroeg :

— Is het zo goed ?

De gemaskerde nam het papier uit haar handen aan en wierp er een blik op. Een ogenblik later deinsde hij een stap achteruit, terwijl een doffe kreet van woede achter het masker klonk.

Het blad papier, dat Maud hem net had gegeven, bevatte slechts de woorden :

« Heb je hier goede pijptabak in huis ? Ik snak naar een lekkere pijp ».

HOOFDSTUK VI.

EEN KORTE VREUGDE

De Moloch greep bliksemsnel naar zijn jaszak en het volgende ogenblik was de glanzende loop van een kleine revolver op de borst van het zogenaamde jonge meisje gericht.

— Wel, wel, een kleine verrassing ? zei de Moloch grijnzend, met een haterlijke klank in zijn stem. Je wou een pijp roken, hé ? Nu, je zult er aan roken, maar een lelijke. Ha, ha, je ziet dat ik ook humoristisch kan zijn.

En hij trok de haan van de revolver over. Het magazijn draaide een slag om, de haan viel op de patroon neer en dat was alles. De Moloch slaakte een rauwe kreet en opnieuw trok hij aan de haan, die voor de tweede keer ketste.

En toen klonk een joviale, heldere mannenstem, die zei :

— Schei uit, man... schei uit Je verknoeit je tijd. Er zitten wel patronen, maar geen kogels in, die heb ik in mijn

zak. Ja, het heeft zijn nut, als je een poosje bij een goochelaar in de leer bent geweest.

Met een kreet van dierlijke woede stortte de Moloch zich op het zogenaamde meisje. Maar deze had de ander geen sekonde uit het oog verloren en een kleine, maar buitengewoon harde vuist ving de Moloch als het ware in de vlucht op, juist waar hoofd en hals in elkaar overgaan. Het bendehoofd uitte 'n soort snik, struikelde en viel languit op de vloer. In een oogwenk was Charles Brand, want hij was het, bij de verslagene schurk, die roerloos op de grond lag uitgestrekt en het volgende ogenblik had hij hem op zijn buik gedraaid en zijn polsen in een paar stevige stalen boeien gesloten.

Hij sjoerde hem overeind en smiet hem op de divan neer, waar hij net zelf gelegen had, en op zo 'n voortreffelijke ma-

nier de rol had gespeeld van Maud Yerkes. Zijn kleine mond en zijn grote blauwe ogen, zijn fijne neus deed hem inderdaad een beetje lijken op een meisje, een gelijkenis, die door de lange, uitmuntend nagmaakte, zwarte pruik werkelijk treffend was geworden, want men had de verandering in het gezicht van het jonge meisje toegeschreven aan de invloed van het bedwelkende middel, dat haar was toegediend. Maar ook dit was een vrome illusie, want Brand, die al vroeg in de avond de rol van miss Maud op zich genomen had, en wel zo handig, dat zelfs haar vader er niets van had gemerkt, had er wel voor opgepast ook maar één druppel van de thee te drinken waarin het elixir, dat de bewusteloosheid moest veroorzaken was gedaan. Hij had zijn rol van verdoofde jonge vrouw voortreffelijk gespeeld.

Charles Brand zette met een zucht van verlichting de zware pruik af, streek zijn dik blond haar glad, ging in de stoel voor het bureau zitten, tastte in zijn zak en haalde een zilveren sigarettenkoker te voorschijn.

— Alles wel beschouwd, vertrouw ik toch zijn tabak niet goed, mompelde hij tevreden. Ik zal mij maar liever aan mijn eigen sigaretten houden.

Juist toen hij er een had aangestoken en vol welbehagen een rookwolk uitblies, kwam de Moloch weer bij uit zijn bewusteloosheid. Dadelijk stond Brand op en met een enkele ruk had hij de zwarte kap van het hoofd van de man getrokken. Hij keek in een van woede en haat verwrongen gezicht, grasgroen en waarin de ogen hem met een blik als een gevangen luipaard aanstaarden.

— Zo, zo, dat is dus de Moloch, de beroemde aanvoerder van « Het Kwade Oog ». Nu, beste kerel, het is een korte vreugde geweest, nietwaar ? Ja, wat zal ik je zeggen ? Het is werelds beloop. Ik moet er echter aan toevoegen, dat je voorgangers wel een beetje voorzichtiger zijn opgetreden. Foel, wat ben je regelrecht in de val gelopen. Nu, je rijk is uit en de politie moet maar uitmaken wie je bent. Goede hemel, wat een lelijke

tronie. Ik ben blij, dat die boeien nogal stevig zijn, want je kijkt me echt aan, alsof je me wil verslinden.

Inderdaad gloeide er een helse woede in de groenzwarte ogen van de Moloch. De schurk begreep maar al te goed, dat het bestaan van de bende het grootste gevaar liep, nu zo gauw na het begin het denkende brein tot machteloosheid werd gedoemd.

Charles Brand had een blik op zijn polshorloge geworpen en vervolgde nu :

— Wij zullen niet lang van elkaars gezelschap kunnen profiteren. Ieder ogenblik kunnen mijn vrienden komen en dan zullen wij je netjes overleveren aan de politie. Ik ben blij, dat het zo vlot in zijn werk is gegaan. En noem mij nu maar eens gauw uw kapiteins en luitenanten.

De Moloch haalde minachtend de schouders op en dat was zijn enig antwoord.

— Geen zin ? Nu, eigenlijk had ik ook niet anders verwacht. Misschien wordt Uedele voor de politie wel wat mededeelzamer.

Brand keek de man nog een ogenblik aan, keerde zich toen om en ging langzaam naar de stoel voor het bureau terug om daar te wachten.

Maar hij had de stoel nog niet bereikt, of een zware slag op zijn hoofd deed hem duizelen. Hij greep onwillekeurig naar zijn zak, maar een tweede slag deed hem omtuimelen.

De Moloch had van het korte ogenblik waarin zijn tegenstander zich omwende om 't vertrek over te steken, gebruik gemaakt om vliegensvlug zijn geboelde handen achter zijn lichaam om langs zijn benen te schuiven, waarna hij over het dikke tapijt op Brand was toegelopen en hem met al de kracht die hij bezat, met de stalen boeien op het hoofd had geslagen.

Hij zocht toen naar een voorwerp om de ander te doden, de ogen met bloed belopen, het schuim op de mond, en greep tenslotte een zware, koperen pook die in het kostbare haardstel stond. Hij greep het zware wapen tussen zijn geboelde handen en hief het boven zijn hoofd, om

de op de grond liggende Brand de herens te verpletteren. Maar nog was de pook niet gedaald, of de deur vloog open. Met een schreeuw van woede keerde de Moloch zich om.

Op de drempel stonden twee mannen in de uniform van postbeambten. Met 'n hese kreet stormde de Moloch met de opgeheven pook op de eerste van die beide mannen toe, een reusachtig gebouwde kerel, maar deze greep onverstoortbaar en lachend het zware voorwerp, ontrukte het de ander zonder enige inspanning en boog de pook, met een enkele ruk om zijn knie, tot een lus.

Toen gaf de Moloch de strijd op, want ook Brand was al van zijn verdoving hersteld en stond, een beetje beschaamd en duchtig zijn achterhoofd wrijvend, van de grond op.

— Dat was daar bijna verkeerd afgelopen, Edward, zei hij tot Raffles, die achter Henderson was binnengekomen. En ik ben blij, dat je nog bijtijds bent gekomen. Die schurk moet bepaald een slangenmens zijn, dat hij zijn geboeide handen zo vlug van zijn rug tot voor zijn borst heeft weten te brengen.

— Bind hem nog maar eens opnieuw, James, zo wendde Raffles zich tot Henderson en doe het een beetje stevig.

Henderson maakte bedaard de boeien los, nadat Brand hem de sleutel had gegeven, bracht de handen van de Moloch weer op diens rug, sloot de boeien opnieuw en maakte toen met stevige touwen zijn armen zo stijf tegen 't lichaam vast, dat er aan een nieuwe poging om zich te bevrijden niet te denken viel.

Raffles had op zijn polshorloge gekeken. Het was ongeveer één uur in de nacht.

— Wij zullen hem maar gauw vervoe ren, in zijn eigen auto, zei hij. James kan de postauto weer gaan terugbrengen naar de garage, waar wij het vehikel... geleend hebben.

— Hij heeft zijn auto naar de garage gebracht, daar zul je de wagen wel vinden, antwoordde Brand, erg in zijn schik over de goede afloop van het avontuur.

— Dan zal ik hem even gaan halen

en voorrijden, zei Raffles. Houd die kerel goed in het oog, want ik vertrouw hem voor geen cent.

— Het is een volmaakte schurkentronie, mylord, u houdt mij de opmerking ten goede, klonk de zware stem van Henderson.

Raffles beaamde het met een hoofdknikje en verliet daarop het vertrek. De drie mannen hoorden hoe hij door de hall liep en de voordeur opende. Dadelijk daarop werd die deur weer gesloten, er klonken opnieuw haastige voetstappen en Raffles kwam opnieuw binnen. Zonder enige verklaring te geven, liep hij op de Moloch toe, met zijn revolver in de vuist en beval kortaf:

— Mond open!

Half tegen zijn zin gehoorzaamde de Moloch en het volgende ogenblik zat er een doek in zijn mond, zodat hij geen geluid kon geven.

— Waarom doe je dat? vroeg Brand zacht en op verwonderde toon.

— Ik belet hem om te schreeuwen. Er komt daarginds een auto aan, een grote wagen, die alleen met de stadslichten rijdt en ik weet niet wie er in zitten. Misschien rijdt hij voorbij, misschien ook niet. Politieagenten kunnen het niet zijn, want niemand weet er nog iets van, dat dit huis van de bendeleider is. Het kunnen dus alleen zijn vrienden zijn, vertrouwde kapiteins waarschijnlijk, die een kijkje komen nemen of hun orders komen halen. Nu, wij zullen hen behoorlijk begroeten.

Hij had zijn blikken door het vertrek laten dwalen en die vielen nu op de zwarte kap, die de Moloch gedragen had. Hij trok het voorwerp snel over het hoofd, nam zijn revolver en zei nu zacht:

— Ik zal de deur voor hen openen en hen hier binnen laten. Rol die kerel gauw onder de divan en verberg je achter de gordijnen. Zodra zij allen binnen zijn, trekken jullie van leer. Niet schieten als het niet noodzakelijk is.

Hij verliet het vertrek, terwijl Henderson de geboeide chef opnam en hem als een pak vuil wasgoed onder de divan

schoof. Het volgende ogenblik had hij zich met Charles Brand achter de dikke gordijnen, die tot op de grond neerhingen, verborgen.

Raffles was de hall doorgelopen, volkomen onkenbaar achter zijn masker. Juist had hij post gevat bij de voordeur toen er, knarsend op het grint, een auto stopte vlak voor het huis. Er klonken schreden op het voetpad en toen werd er op een speciale manier op de deur geklopt. Raffles begreep dat het een sein was, een vooruit afgesproken herkenningsteken en hij opende de deur op een kier, terwijl hij de ketting gesloten hield en zijn revolverloop door de opening stak.

— Het wachtwoord! vroeg hij stil.

— Bloed en goud! klonk het op gefluisterde toon. Raffles deed zacht de ketting van de deur en een voor een stapten er zes mannen binnen.

Raffles had de deur van de zijkamer half open laten staan en de mannen, die allen het herkenningsteken met Raffles hadden gewisseld, gingen op dat lichtschijnsel af en waren een ogenblik later in de grote kamer verzameld. Raffles volgde hen en sloot de deur.

Maar op hetzelfde ogenblik liet een van de eerste binnen gekomen mannen een kreet van schrik en woede horen. De Moloch had zich een beetje naar voren gerold en zijn kapitein had het van woede vertrokken gezicht, de witte prop in de mond, de geboeide handen en de aan elkaar gebonden benen gezien.

— Verraad! brulde hij.

Hij had bliksemsnel zijn revolver getrokken en het volgende ogenblik verbrijzelde een kogel de elektrische lamp. Het vertrek was ineens stikdonker. Met een ruk schoof Brand de gordijnen opzij, om althans het zwakke schijnsel van een naburige straatlantaarn in het vertrek te doen doordringen. Maar het raam was met een zwaar luik gesloten.

Bijna op hetzelfde ogenblik klonk er weer een schot en een kogel schoot zo dicht langs zijn hoofd, dat hij het fluiten van de kogel vlak langs zijn oor hoorde. Met een doffe klap boorde het

projectiel zich door het zware luik.

Brand durfde niet terug te schieten, want Raffles moest nog altijd bij de deur zijn en hij vreesde hem te zullen raken.

Van de kant van de deur klonk al een worsteling; de bandieten hadden zich misschien al op Raffles geworpen, die de deur versperde, om vervolgens zo snel mogelijk de vlucht te kunnen nemen.

Er kraakte weer een schot, gevolgd door een rauwe kreet en dol van woede wierp Henderson iedere aarzeling van zich af en stormde vooruit. Hij struikelde bijna over een stoel, trapte het voorwerp opzij en zijn reusachtige handen ontmoetten een lichaam. Hij begreep dat het Brand niet kon zijn, maar toch riep hij met stentorstem: Naam? Toen er niet onmiddellijk antwoord kwam slooten de zware handen van Henderson zich dichter, ofschoon hij een ogenblik een vlijmende pijn in de onderarm voelde; zijn tegenstander had in het wilde weg met zijn mes toegestoten. Maar de aanvaller werd al opgetild en met onweerstaanbare kracht in een verre hoek op de vloer neergeslingerd.

Maar nu werd plotseling het vertrek voor een deel verlicht, door het schijnsel van een elektrische zaklantaarn.

— Hier ben ik, vrienden! riep de heldere stem van Raffles.

— Gelukkig, liet Henderson zich vrolijk horen. Ik dacht, dat u net gewond was. Nu kunnen wij althans zien waar de slagen neerkomen.

Welgemoed liet hij zijn vuist als een moker neerkomen op het hoofd van een van de bandieten, die zich juist naar Raffles had omgewend en de haan van zijn revolver wilde overhalen. Brand weerde zich eveneens dapper tegen de overmacht en deed een van de andere bandieten in het stof bijten met een meesterlijke linkse hoek, die zelfs Turpin hem niet verbeterd zou hebben.

Er waren nog maar twee van de zes bandieten op de been en beiden gaven blijk van veel doorzicht en voorzichtigheid, toen de een zijn dolk, de ander

zijn revolver wegwierp en zwiingend hun handen in de hoogte staken.

Raffles was met een paar stappen bij hen en hield zijn lantaarn in de hoogte, terwijl Henderson en Brand de twee mannen, die uitstekend gekleed waren en blijkbaar tot de beste kringen behoorden, vlug en behendig boeiden. Hetzelfde lot ondergingen de vier anderen, waarvan er twee door Henderson lelijk waren toegetakeld. Een van de beide andere was zwaar gewond door een kogel uit de revolver van Raffles. De ei-

genlijke strijd had niet langer dan vijf minuten geduurd en binnen een kwartier was alles afgelopen. Henderson had de zeven bandieten in een rijtje naast elkaar op de vloer gelegd en bekeek het werk met het oog van de kenner.

Toen maakte een der bandieten een hele juiste opmerking. Hij zei :

— Hier is de duivel losgebroken. Ik geloof dat wij voor de haaien zijn, Moloch!

HOOFDSTUK VII

DE NEDERLAAG VAN « HET KWADE OOG »

De volgende dag wijdden alle dagbladen hele kolommen aan het merkwaardige voorval in het landhuis, dicht bij Little Neck Bay en aan de rol, die een geheimzinnig personage daarin gespeeld had. Nog wist geen van de reporters met zekerheid de naam van die man te noemen, maar sommige bladen gaven al als hun mening te kennen, dat men hier te doen had met niemand anders dan John Raffles, de Grote Onbekende, de stoutmoedige Londense Gentleman-Inbreker.

De avond tevoren was de politie telefonisch gewaarschuwd, dat er zich in het landhuis aan de Little Neck Bay, op dertig mijlen ten oosten van New York een zevental geboeide bandieten bevond, in verschillende kamers van het huis opgesloten, waaronder ook de Moloch, van wie een heel nauwkeurig signalement werd opgegeven. De politie had zich natuurlijk gehaast, aan die oproep gehoor te geven en zij had op de aangeduide plek een zevental man-

nen gevonden, waarvan er vier heel elegant gekleed waren en het was goed dat men, zoals de onbekende berichtgevers hadden aangeraden, een dokter had meegenomen, want drie van de geboeiden bevonden zich in een jammerlijke toestand.

Men onderzocht allereerst aan wie het huis toebehoorde. Dit bleek een zekere Irwin Osdrup te zijn, een als Amerikaan genaturaliseerde Zweed, die inderdaad effektenmakelaar was en als een rijk man te boek stond. Hij had in New York-City een groot huis in gebruik, was vrijgezel en hield er drie bedienden op na. Deze werden op hun beurt ondervraagd, maar men hoorde weinigs belangrijks uit hun mond.

Maar een nader onderzoek bracht aan het licht, dat Irwin Osdrup heel gevaarlijk speculeerde, een verwoed speler was en soms op een enkele nacht grote bedragen won of verloor. Hij hield er twee vriendinnen op na, een in 't noorden en een in 't oosten van de stad,

die van elkaars bestaan volstrekt niets bleken af te weten. Maar ook deze beide vrouwen konden weinig inlichtingen geven die enig nut verschaften. Er bleek uit hun verklaringen alleen, dat Osdrup een echte viveur was en dat zijn geweten zo ruim was als men het van een geldman slechts kon verlangen.

Dat was zeker niet erg aangenaam voor de betrokkene, om het gepubliceerd te zien, maar het was natuurlijk lang niet voldoende om hem als de Moloch te doodverven.

Met enkelen van de zeven kapiteins of onderaanvoerders was dit heel iets anders. Het kwam al gauw aan het licht, dat drie van hen gevaarlijke recidivisten waren, waarvan er een al zestien jaar in de gevangenis had doorgebracht. De anderen zouden dus in ieder geval niet veel bijzonders zijn. Maar wie of wat zij ook waren, zij zwegen als het graf over Irwin Osdrup en bleven volhouden, dat zij hem niet anders kenden dan als een hun bevriend effektenmakelaar, met wie zij vaak zaken deden.

De zaak scheen al een gunstige wending voor Osdrup te nemen, toen niemand minder dan David Yerkes ten tonele verscheen. Deze bleek van alles op de hoogte te zijn geweest, van het plan tot ontvoering van zijn dochter, dat hem schriftelijk was aangekondigd door de bende en ook van het plan van de geheimzinnige helper, wiens naam hij niet wilde noemen, om de plaats van zijn enige dochter te laten innemen door een nog jonge man, wiens zachte trekken hem als het ware voorbestemden om de rol van een jong meisje te spelen.

Maar ook vertelde de multi-miljonair dat drie van zijn bedienden medeplichtig waren geweest in de aanslag en vroeg in de ochtend, toen de dag nog nauwelijks was aangebroken, werden zij alle drie van hun bed gelicht en gevangelijk weggevoerd. Ook zij echter bleven aanvankelijk ontkennen.

Daarop kwam er een breedvoerig schrijven bij de politie binnen, dat

slechts met een enkele letter, een X ondertekend was en daaronder: «Een luitenant van John Raffles.»

En in dat schrijven werd de hele toedracht van de zaak van begin tot einde uiteengezet. Het was afkomstig van de jongeman, die op zo'n voortreffelijke manier de rol van Maud Yerkes had vervuld. Hij deelde daarin mee, hoe Raffles hem binnen had weten te smokkelen en hoe hij op het laatste ogenblik de rol van het jonge meisje had overgenomen, dat zich in een grote klerenkast verborgen had gehouden, totdat alles achter de rug was. Hij vertelde ook hoe hij zich bewusteloos had gehouden, hoe hij langs de ladder ontvoerd was en welk gesprek de medeplichtingen met elkaar hadden gevoerd. Hij schilderde hetgeen er in het landhuis aan de Little Neck Bay was gebeurd en eindigde met zijn leedwezen te kennen te geven, dat hij dit alles niet persoonlijk kon komen bevestigen, om redenen, die voor het grijpen lagen, men zou hem direkt hebben gearresteerd.

Als hem echter straffeloosheid gewaarborgd werd, verklaarde de schrijver zich volkomen bereid voor de rechter-commissaris deze getuigenverklaring te bevestigen. Men hoefde daarvoor niets anders te doen dan een advertentie in de meest gelezen kranten te plaatsen.

En daarna viel de bediende Snowden het eerste door de mand. Hij sleepte Lucie mee, die zijn minnares bleek te zijn en van dat ogenblik af was hun zaak zo helder als de dag. Maar zij verklaarden van de Moloch niets af te weten en hielden vol, dat zij van Irwin Osdrup nooit hadden gehoord.

De politie begon alweer te vrezen, dat zij deze verdachten op vrije voeten zou moeten stellen, want alles welbeschouwd kon men hen absoluut niets ten laste leggen. Immers, er was geen minderjarige meisje ontvoerd. Het meisje was een man geweest en alleen daarmee moest de wet rekening houden.

En inderdaad, men mocht toch niet

afgaan op de verklaringen van een getuige, die zich schuil hield. Zo stonden de zaken nog op de derde dag, toen er door de post een groot pak op het hoofdcommissariaat van politie werd afgeleverd, dat bij opening een groot aantal papieren bleek te bevatten, vergezeld van het volgende lakonieke briefje:

Ik heb vannacht in het huis van Osdrup ingebroken en bijgaande papieren gevonden in een geheime bergplaats in zijn studeerkamer. Ik vond er ook twintigduizend dollar. Ik houd het geld; u kunt de papieren houden. John Raffles.

Bij nader onderzoek vond men onder de door Raffles gestolen papieren ten eerste enige bankbiljetten van duizend dollar, waarvan de serienummers met blauw potlood waren onderstreept, welke nummers bleken voor te komen op een van de lijsten van gestolen bankbiljetten, waarvan de nummers bekend waren. Dan was er een geheime code, een soort cijferschrift, met de sleutel erbij, en enige brieven, in dat cijferschrift geschreven, waarvan de inhoud maar al te duidelijk aantoonde, dat de ontvanger inderdaad een buitengewone macht moest hebben uitgeoefend over de gevaarlijke misdadigersbende. Verder waren er plattegronden van huizen van rijke New Yorkers, nauwkeurig, tot in de kleinste bijzonderheden en andere compromitterende papieren.

Aanvankelijk had men nog kunnen menen, dat Raffles dit alles maar verzonnen had, uit wraak bijvoorbeeld, maar die opvatting moest men al heel gauw laten varen, toen er zich, nauwelijks een half uur na de ontvangst van het pakje papieren, twee bevende bedienden van Irwin Osdrup zich op het bureau kwamen aanmelden, die verklaarden, onder ede te willen bevestigen, dat John Raffles hen in de afgelopen nacht uit hun bed in het huis van hun meester had gehaald, en hen, met de revolver in de vuist, had gedwongen, erbij tegenwoordig te zijn,

hoe hij alle kamers utterst zorgvuldig doorzocht, hoe hij tenslotte de geheime bergplaats vond en hoe hij hen had gedwongen, kennis te nemen van de inhoud.

De dodelijk bevreesde bedienden hadden niet direkt durven spreken, maar één enkele boodschap van Raffles, in de loop van de dag, was voldoende om hen hals over kop naar het bureau van politie te drijven, om daar hun verklaringen af te gaan leggen.

Twijfel was nu bijna niet meer mogelijk en de minste schaduw daarvan verdween, toen een van de kapiteins, een nog jonge man, een knaap bijna, na een kruisverhoor van een uur en een streng psychologisch verhoor volgens de allerlaatste methodes, waarbij de verhoorde op goed geluk en zeer snel een woord moet zeggen als antwoord op een ander woord, dat de ondervrager uitspreekt, door de mand viel. Na een worsteling van een uur, had hij eindelijk, volkomen uitgeput, bijna huilend de strijd met de onverbiddelijke psychiater, die hem ondervroeg, opgegeven en een volledige bekentenis afgelegd. Het bleek daarbij, dat hij niet alles wist, dat hij zelfs de Moloch nooit van aanzien had gezien, maar het costume, dat deze droeg bij zijn arrestatie, had hij herhaaldelijk gezien, hij herkende de klank van de stem, de kleur van de ogen, alle aarzeling verdween en Irwin Osdrup kon als verloren worden beschouwd. Hij zelf bleef hardnekkig ontkennen, speelde de rol van verontwaardigde burger, dreigde zelfs, dat hij er een politieke zaak van zou maken, zinspeelde op een komplot, dat tegen hem gesmeed werd en bleef daarbij, ook toen een celwagen, geëscorteerd door twee auto's, met zestien goed gewapende politieagenten hem naar de hoofdgevangenis overbracht. De volgende week al zou zijn proces beginnen en heel New York haalde verlicht adem.

Wat de gearresteerde kapiteins betreft, het duurde geen week of er waren zoveel verpletterende bewijzen te-

gen hen verzameld, dat de uitslag van hun proces niet twijfelachtig kon zijn. En uit alles bleek, dat de organisatie van « Het Kwade Oog » er niet beter op was geworden, sedert die bende voor het eerst van zich liet spreken. Want tijdens het eerste proces was het buitengewoon moeilijk geweest, voldoende bewijzen te verzamelen, om de beklaagden te doen veroordelen.

— Zo stonden de zaken, toen in de loop van de dag, die volgde op de arrestatie van de Moloch en zijn kapiteins, Yerkes zich bij de hoofdcommissaris van politie, Garmont geheten, liet aandienen. Hij werd dadelijk ontvangen en in het particuliere bureau van Garmont toegelaten. Deze was opgestaan, om de schatrijke petroleumkoning te begroeten en vroeg nu :

— Mag ik verwachten, mijnheer Yerkes, dat u mij nog enige kostbare mededelingen komt doen ?

— Nee, mijnheer, luidde het antwoord. Wat ik wist, heb ik u gezegd. Ik kom om een andere reden. John Raffles heeft onze stad een grote dienst bewezen en ik zal de laatste zijn om dat te willen ontkennen. Maar hij is nog iets anders dan een bestrijder van het geboefte, hij is ook inbreker. En ik moet u zeggen, dat hij het niet voor mij verborgen heeft gehouden, dat hij, zodra deze zaak tot een goed einde was gebracht, alles in het werk zou stellen om mijn brandkast eens van binnen te bezichtigen en wat leger te maken.

— Dat is een hele onaangename tijding, mijnheer Yerkes. Ik ben natuurlijk op de hoogte van de grote moeilijkheden waarmee de Engelse politie te kampen heeft om die man in handen te krijgen. En die moeilijkheden nemen nog aanzienlijk toe in ons land, waar wij totaal vreemd staan tegenover zijn methodes.

— Geachte heer, ik kom u hier een goede kans geven, ik kom u inlichten over zijn plan, mij dunkt dat het niet zo moeilijk moet zijn, mijn huis dag en nacht te laten bewaken, om de plan-

nen van die man te dwarsbomen en hem in zijn kraag te pakken.

— Ik zal natuurlijk alles in het werk stellen om u terwille te zijn, mijnheer Yerkes, antwoordde Garmont. 't Is mijn plicht. Ik dank u voor uw inlichtingen en ik hoop natuurlijk, dat wij Raffles zullen snappen. Over een uur zal uw hele huis scherp in het oog worden gehouden door mijn mannen, natuurlijk ieder in burger. Ik zal hen de opdracht geven, iedereen die bij u aanbelt naar zijn papieren te vragen, of althans naar de reden van zijn komst en iedereen aan te houden, die er een beetje verdacht uitziet.

Hij was opgestaan, na een blik op zijn horloge te hebben geworpen en ging toen verder :

— Blijft u vandaag thuis, of gaat u naar uw kantoor ?

— Natuurlijk ga ik naar mijn kantoor.

— Dan kom ik u daar over een paar uur opzoeken. U hebt natuurlijk veel werk in te halen en ik had uit uw mond nog graag enige bijzonderheden opgetekend.

— Eigenlijk heb ik geen minuut te missen. Zou het u schikken, wanneer u vanmiddag omstreeks zes uur aan mijn huis kwam ?

— Afgesproken.

De hoofdcommissaris bracht zijn bezoeker naar de deur en trof dadelijk maatregelen om het huis van de olie-koning in het oog te doen houden.

En terwijl hij hier mee bezig was, maakte boven op het dak van het grote gebouw een man in een werkpak, met een pet van de Gemeentelijke Electriciteitswerken op, de elektrische draad los van een van de telefoondraden, die zich door het grote gebouw vertakte, rolde hem bedaard op, deed een klein telefoontoestel in een tas, die hij over de rug hing, liep kalm over enige daken heen en daalde langs een brandtrap van een fabriek naar de binnenplaats af, die hij door de koetspoort yerliet, zonder dat iemand hem had lastig gevallen. Het was John Raffles.

En hij had woord voor woord het hele gesprek tussen Yerkes en de hoofdcom-

missaris kunnen volgen.

HOOFDSTUK VIII

WIE DE WEDDENSCHAP WON

Een paar uren waren verstreken.

Yerkes had zijn werkzaamheden op zijn kantoor verricht en was op de gewone tijd naar huis gegaan. Het personeel in zijn particuliere woning was nu met drie koppen verminderd, maar Yerkes was niet van plan het direkt weer aan te vullen.

Natuurlijk was Stuff voorgoed weg. Die was van het toneel verdwenen op het ogenblik, dat de kidnap-truc tegen Maud mislukt was.

Yerkes ging, zodra hij was thuisgekomen, regelrecht naar zijn werkkamer, ging aan zijn bureau zitten en schoof het twaalfstal brieven, dat er op hem lag te wachten, uiteen. Een daarvan, met een grote hoofdletter R, in de linker benedenhoek, trof zijn aandacht. Hij staarde enige tijd naar de lichtgele enveloppe, nam toen met een driftig gebaar zijn vouwbeen, opende de enveloppe, en trok er het briefje uit, hetwelk zij bevatte en las het volgende :

Waarde Heer Yerkes,

Naar aanleiding van ons laatste onderhoud, verschaft ik mij het genoegen met u te wedden, dat u vandaag voor middernacht honderd duizend dollar armer zult zijn en wel om een bedrag van twintig duizend dollar. Win ik, dan zal ik die som zelf wel nemen. Verlies ik, dan wordt ze u morgenochtend voor twaalf uur

bezorgd. Ik verzoek u, mijn groeten over te brengen aan mejuffrouw uw dochter, die ik heb leren hoogachten en teken, met bekende gevoelens en dank,

John Raffles.

Met een kreet van woede legde Yerkes het lakonieke epistel op zijn bureau en riep :

— Dat is de brutaliteit ten top gedreven. Vanavond voor twaalf uur. En het is half zes. Grootspraak en anders niet. Ik zou wel eens willen weten, hoe hij dat denkt op te knappen.

Hij was opgestaan, ging naar het raam en keek naar buiten. Aan de overkant van de straat zag hij een paar mannen met de handen op de rug heen en weer lopen, hij was te goed bekend met zijn stad, om hen niet direkt te herkennen als rechercheurs van de stedelijke politie.

Stampvoetend ging hij weer terug en drukte op een belletje onder het blad van zijn schrijfbureau. Er verliepen enige ogenblikken en toen kwam Copper het vertrek binnen. Yerkes had de enveloppe opgenomen, liep op hem toe, duwde haar de verschrikte butler onder de neus en riep woedend :

— Wie heeft dat briefje bezorgd ?

— Mijnheer... het moet bij de post geweest zijn antwoordde de man stotterend.

— Wil je mij dan de postzegel eens aanwijzen? antwoordde Yerkes hopenend. Die brief moet aan de deur zijn afgegeven.

— Dan heb ik hem toch niet aangenomen, mijnheer, verdedigde Copper zich.

— Hier, neem dit ding mee, ga er mee rond door het hele huis en vraag wie die brief heeft aangenomen en hoe de man er uitzag, die hem afgaf.

De butler verdween, maar hij stond weer stil, alsof hij werd aangeschoten, toen een bulderende stem achter hem riep:

— Halt! Ik ben nog niet klaar! Is mijn dochter thuis?

— Jawel, mijnheer.

— Zeg, dat zij dadelijk bij mij moet komen.

De butler verdween, zo snel zijn korte benen het toelieten.

Een ogenblik later kwam Maud het vertrek binnen, waar zij haar vader bezig vond, met grote stappen, de handen op de rug, heen en weer te lopen. Hij keerde zich onmiddellijk om, toen hij de deur hoorde opengaan, liep een beetje wantrouwend op het meisje toe, keek naar haar, vatte haar bij de arm en vroeg toen plotseling:

— Hoe is de voornaam van tante Wiscott?

— Emily, papa, riep het meisje zeer verwonderd uit. Was u dat vergeten?

— Nee, ik weet heel goed hoe mijn eigen zuster heet, antwoordde Yerkes brommend. Ik wilde mij alleen maar overtuigen, dat je het zelf bent en niet een van de helpers van... van die man.

— Dat is toch al te gek, papaatje. Ik geloof dat u een tikje nerveus bent.

— Dat dank je de drommel. Dat zou ieder ander zijn in mijn geval. Daar, lees dat eens.

Maud las het briefje snel door, liet toen het papier langzaam zakken en zei op zachte toon:

— Toch jammer.

— Noem jij dat jammer? barstte haar vader uit. Ik vind het de grootste brutaliteit, die ooit in mijn leven is

voorgekomen.

— Zo mag u niet spreken, papa, antwoordde Maud, terwijl zij een klaar gebaar maakte, alsof zij hem het kleine handje op de mond wilde leggen. Die man heeft een edel hart. Vergeet u dan helemaal, dat hij zijn leven voor ons in de waagschaal heeft gesteld?

— Dat deed hij niet terwille van ons, dat deed hij, omdat hij het als een soort sport beschouwt. Hij heeft het mij zelf bekend.

— Dat is ook jammer. Maar het verandert mijn mening niet, dat hij een edel en dapper man is.

— Een edele dief, riep Yerkes spotkend uit. Een nobele inbreker. Vindt jij het dan helemaal niet erg, dat hij je vader voor honderd duizend dollar wil bestelen?

— Ik... ik weet het niet. Maar u had hem die som wel kunnen geven als beloning. Of is het leven van uw enig kind dat niet eens waard?

— Dat weet je wel beter, antwoordde Yerkes brommend.

Hij wilde nog iets zeggen, maar op dat ogenblik ging de deur open en Copper stapte binnen, met een verschrikt gezicht, de gele enveloppe in de hand.

— En? vroeg Yerkes, terwijl hij weer opsprong.

— Niemand heeft die brief aangenomen, mijnheer, hakkelde de butler.

— Zo, zo, riep Yerkes uit, het schijnt dus dat er van dit huis een gekkenhuis gemaakt is. Men geeft hier brieven af en niemand neemt ze aan. Want er zit geen postzegel op, geen stempel, niets.

— Maar, het hele huis wordt toch bewaakt, mijnheer, zei Copper op een wanhopige toon. U hebt zelf gezegd, dat er wel twaalf rechercheurs 'n oogje in het zeil houden. Die zouden dan toch niet hebben toegestaan, dat er 'n kruijer, of wie dan ook een briefje aan de voordeur afgaf, of aan de achterdeur voor de leveranciers, zonder dat zij hem dadelijk zouden ondervragen, zoals hun is bevolen.

— Dat is waar, bromde Yerkes verlagen. Het is goed Copper, je kunt

verdwijnen.

De butler ging weg, gegrieft en ontdaan, maar opgelucht. Hij was echter nog geen tien sekonden weg of hij kwam al terug om Garmont, de hoofdcommissaris van politie, aan te dienen.

Deze stapte binnen, maakte een beleefde buiging voor Maud en ging toen haastig op de heer des huizes toe, die hem met een gebaar tegenhield en hem zwijgend het briefje toestak, dat op zo 'n raadselachtige manier op zijn bureau tussen zijn andere brieven was geraakt. Garmont nam het enigszins weifelend aan, las toen het briefje snel door, slaakte een uitroep van toorn en ongeduld en zei :

— Dat is de brutaliteit wel wat ver gedreven.

— Precies, wat ik zei. Mijn eigen woorden, riep Yerkes triomfantelijk uit.

— Ik kan mij toch werkelijk niet voorstellen, dat Raffles de stoutmoedigheid zou hebben werkelijk een poging te ondernemen, om u nog vanavond te beroven. Het lijkt mij groot-spraak !

— Mijn eigen woorden ! herhaalde Yerkes.

— Hij moet toch begrijpen, dat u onmiddellijk alle maatregelen zult nemen om zijn plannen in duigen te laten vallen. Het is waar, dat hij onmogelijk kan weten, dat wij uw huis scherp in het oog laten houden. Ik hoor van een van mijn mannen, dat er in de loop van de middag een viertal bezoekers zijn geweest, die zich echter uitstekend konden legitimeren. Het is nu kwart voor zes. Ik ben een beetje voor mijn tijd, maar ik heb nog veel andere zaken te doen. Wij zullen eens een plan de campagne opmaken, mijnheer Yerkes, als u het goed vindt.

— Ik zou willen voorstellen, zei deze onmiddellijk, om al uw rechercheurs in huis te halen en mijn brandkast te ledigen.

— Dat plan is misschien niet zo slecht, zei de hoofdcommissaris. Wat is het voor een brandkast ?

— Een hele grote Lips, een soort kluis, half in de muur bevestigd.

— En die zou Raffles inderdaad willen openbreken, voor twaalf uur 's nachts ? In een huis met twaalf bedienden ? Nu, ik ben nieuwsgierig hoe hij dat zal aanleggen. Ofschoon, ik heb wel eens horen zeggen, dat er geen enkele brandkast tegen hem bestand is. Zou ik het stalen ding eens van dichtbij mogen bezichtigen ?

— Natuurlijk, daar staat de kast, in die hoek.

Garmont liep langzaam op het gevaarte toe, waarvan de geweldige deur meer dan anderhalve meter hoog en ruim een meter breed was. Het was een soort stalen kluis, met wanden van een decimeter dikte. De hoofdcommissaris bukte zich, bekeek het slot en zei toen goedkeurend :

— Een prachtig meubel, mijnheer Yerkes. En toch, en toch ben ik bang, dat Raffles kans zou zien, binnen een uur door die dikke wand heen te boren.

— Daar zou ik bij moeten zijn om het te kunnen geloven, riep Yerkes op diep beledigde toon.

— Ik zou het er in ieder geval maar niet op aan laten komen, antwoordde de hoofdcommissaris.

Op dat ogenblik werd er op de deur geklopt en Copper stak het hoofd naar binnen.

— Neem mij niet kwalijk, miss, u wordt aan de telefoon geroepen.

— Wie is er ?

— Uw vriendin, miss Ellen.

— Ik kom, antwoordde Maud.

Zij huppelde het vertrek uit, na Garmont te hebben toegeknikt. De deur viel dicht.

— Wat adviseert u mij dus te doen, mijnheer ? vroeg Yerkes.

— Als voorzorgsmaatregel zou ik maar beginnen die kast helemaal leeg te maken, tenminste als er nog iets in is.

— Nog iets in is ? stamelde Yerkes, zo bleek als een blad papier.

Hij stak driftig zijn hand in de zak, haalde er zijn sleutelbos uit, draaide

aan de knop van het cijferslot, tot hij de grote combinatie had, stak de sleutel in het slot en trok, niet zonder inspanning, de zware deur naar zich toe. Hij deed een stap naar voren en riep toen met een zucht van verlichting uit:

— Alles is er nog! Sakkerloot, wat hebt u mij aan het schrikken gemaakt.

— Mag ik vragen hoeveel er in is? vroeg Garmont.

— Wel, op het ogenblik meer dan tweehonderd zestig duizend dollar.

— Heel gevaarlijk om zoveel geld in huis te hebben.

Garmont had op zijn polshorloge gekeken. Het was vier minuten voor zes. Toen klonk weer zijn rustige stem:

— De nummers van die biljetten, waarvan u daar een paar pakjes in de hand houdt, zijn natuurlijk genoteerd?

— Nog niet, ik heb ze juist vandaag ontvangen, mijn sekretaris had de nummers vanavond willen noteren.

— Nu, die moeite kan hij zich wel besparen, antwoordde Garmont kalm.

— Wat bedoelt u daarmee? vroeg Yerkes verbaasd.

— Wel, ik denk niet dat u dan die biljetten nog lang zult hebben. Wat hebt u daar, biljetten van duizend?

— Ja, dit is honderdduizend dollar. Honderd biljetten van duizend. Wat raadt u me aan er mee te doen?

— Ik raad u aan om ze maar aan mij te geven, klonk het antwoord.

Bliksemsnel had Garmont het pakje uit de handen van Yerkes getrokken en het in de zak van zijn uniformjas laten verdwijnen. De petroleumkoning slaakte een hese kreet van woede, maar toen hij een eigenaardige druk tussen de vijfde en zesde rib bespeurde, die bleek te worden uitgeoefend door de loop van een grote revolver, ging die kreet over in een soort kermende zucht. Hij had begrepen...

— Dat zijn dus de honderdduizend en dit zijn de twintigduizend voor de verloren weddenschap, zei Garmont, alias Raffles glimlachend.

Hij liet een tweede pakje biljetten na ze haastig te hebben geteld, het eer-

ste gezelschap houden. Toen ging hij verder:

— Ja, mijnheer Yerkes, dat komt ervan, als men wel wat al te veel vertrouwt op de stilzwijgendheid van de muren van een hoofdbureau van politie. En nu zal ik u moeten verzoeken, die kast binnen te gaan. Over vijf minuten zal mejuffrouw uw dochter u zeker komen bevrijden. Ik moet mij haasten, een ontmoeting met de ware Garmont zou onaangename gevolgen kunnen hebben.

Bleek van woede, een beroerte nabij, wankelde de bedrogen petroleumkoning de safe binnen en de zware deur viel achter hem dicht. Raffles verloor geen sekonde. Hij schreef haastig een paar woorden op een groot vel papier, dat hij op het bureau zag liggen en bevestigde dit met een postzegel op de deur van de safe. Het bevatte slechts deze woorden:

Hier binnen zit de heer David Yerkes, honderd twintig duizend dollar armer dan vijf minuten tevoren.

Hij verliet vlug het vertrek en daalde snel de trappen af. Juist toen hij de voordeur bereikte, werd er gebeld. Hij keek door het getraliede raam naar buiten en zag een politie-auto voor het hek stilstaan, waaruit Garmont stapte, die haastig over het tegelpad kwam aanlopen.

Raffles had maar net de tijd, zich te verschuilen achter een brede, leren canapé, die in de ruime hall stond, want de voetstappen van Copper klonken al, die eigenhandig de deur kwam openen. Hij keek storf verwonderd de hoofdcommissaris aan, die vroeg:

— Is je meester te spreken, vriend? Dien mij dadelijk bij hem aan. Wat kijk je mij aan of je een spook ziet? Je kent mij toch wel? Ik ben de hoofdcommissaris van politie.

— Maar mijnheer... het is mij of ik droom, zei Copper. Ik dacht toch dat u al een kwartier bij mijnheer Yerkes was.

— Weet je dat zeker?

— Wel, geen drie minuten geleden,

verliet ik de werkkamer van mijnheer Yerkes, waar ik u met hem zag praten, zei de butler, die er absoluut niets van begreep.

Garmont aarzelde niet langer. Hij wendde zich in de open deur om en wenkte een tweetal rechercheurs, die dadelijk kwamen toesnellen. Toen keerde hij zich om en wenkte weer naar Copper en beval op zachte toon :

— Breng ons dadelijk naar de werkkamer van uw meester. Loop zo zacht mogelijk.

De vier mannen slopen de trap op, na de onzichtbare Raffles op geen tien passen afstand te zijn gepasseerd. Deze wachtte tot zij uit het gezicht waren, ging toen kalm naar de voordeur, opende deze, liep op de auto toe en zei tot de chauffeur :

— Rijd als de drommel naar het Ritz

Hotel.

De man tikte aan zijn pet, de auto stoof weg en hield vijf minuten later stil voor het bekende Ritz Tower hotel in de 58ste straat bij de Third Avenue.

Raffles stapte binnen, liep door de hall naar de winter tuin, verliet dit drukke centrum aan de achterkant van het hotel en verdween met haastige passen te midden van de menigte in de 57ste straat. Op vijftig passen afstand van de Queensboro Bridge wachtte Charles Brand hem met de auto.

— En ? vroeg de jongeman op gedempte toon, toen Raffles naast hem stond.

— Welnu, de weddenschap is gewonnen, Charles. Rijd maar gauw op, ik geloof, dat wij een goed diner wel verdiend hebben.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE ARRESTATIE VAN RAFFLES

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12

BUITENGEWOON SPANNENDE WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

- Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt MacDonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS** fl. 35,40, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel.: 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266